Anul VIII Nr. 4

2 LEI EXEMPLARUL

16—30 Aprilie

CUVÂNTUL STUDENȚESC

Redacția și Administrația București, Bulevardul Schitu Măgureanu No. 5 (Palatul Soc. Stud. in Medicină) Telefon 301/62:

Organ Oficial al Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români

APARE BILUNAR

CETATEA UNIVERSITARĂ

Te 'ntrebi — raportând anii, câțiva din urmă, celor dinaintea războiului, (democrațiune intrată în obișnuință prin psichicul inerent altul) — dacă, stările, în complexul socialului, de-atunci, de-acum și de peste un veac, intrate în ecuația eternității, nu formează un sistem de egalități, cu rădăcinile zero?

Sau poate lentilele noastre sufletești prin care se filează percepțiile sunt construite pe bază de exagerată neîncredere în putința realizărior noastre, în așa fel, încât niciodată n'a fost mulțumire deplină pentru ce s'a creiat într'o generație, în mai multe, într'o epocă. Și totdeauna, comparând, găsim numai pârtie de melc în accesiune.

Bucuroși totuși de o motivare, vom însemna, în raportul dintre cele două epoci, ante și post-belică, aceeași dureroasă apatie, aceeași lipsă de mai departe în cultura și culturalizarea nației noastre.

Și dacă pentru timpurile dinaintea războiului, găsim o absolvire, pentru cele următoare lui, nu vedem, cu toată vrerea noastră, nicio justificare, ritmul de trepidație sufletească, pornit inertic din paroxismul de tensiune maximă a războiului, fiind într'o accelerație mereu crescândă, ar fi putut, cel puțin el — și nici asta nu s'a întmâplat — să ne prindă și pe noi în dogoarea unei alte vieți ce se vrea, fatalmente mentalității în de mai bine creiată, ridicată pe culmi astrale de civilizație.

Au trecut generații și în elanul tinereții au pornit, din înțelegerea asta, luptă dârză pentru răzuirea din temelii a mentalității, poate pentru noui timpuri, ce dăinuia încă înstăpânită tentaculos pe suflete îmbătrânite.

S'au mișcat „băieții": s'au luptat încrâncenați pe baricade aspirațiilor, pentru înțelegerea care pulsa primăvăratec în ei.

Ce puteau face numai idealiștii celor câteva Centre Universitare? Ce puteau face chiar cu ajutorul celor puțini cari au înțeles lupta dintr'u început?

Și totuși au făcut, destul, fie chiar după atâția ani de sbucium, trezind înfăptuirea, ce-ar fi trebuit să fie realitate de mult, a „Cetății Universitare.

Târziu? — e bine ș'acum.

Se pare că zăbava discuțiilor a trecut și s'a hotărât oficial așezarea „Cetății" pe locul destinat gării centrale, din B-dul Elisabeta.

Și visurile ajungând o realitate, scepticismul unui miraj a trecut și, ca atare, trebue să o iei în serios.

Uniunea Studenților a fost încunoștiințată? Ar fi prea de tot să-ți facă cineva haine fără să 'ntrebe: pentrucă dacă e vorba să se învrednicească cu tine, apoi să o facă pe deplin.

Nu vedem o casă a lor, fără ca să-i întrebe dacă vor să o locuiască, dacă le convine să o locuiască. Pe ei care se isbesc zilnic de toate greutățile și din învățămintele cărora ar fi putut să-și spună cuvântul.

S'a mutat „Cetatea" dela Băneasa la Cotroceni, de-aci la Văcărești și iarăși, înapoi la Cotroceni.

Bine ori unde — dar să se facă.

O „Cetate Universitară" ar îngloba toate facultățile, căminurile, clinicile, și ar da posibilitatea unui traiu de colegiu, în afara platitudinilor vieții citadine, într'un mediu de cultură, de sănătate și de recreație frumoasă și inteligentă.

Ar trebui să fie un oraș al „Universitarilor", și nu zicem al studenților, gândindu-ne la legăturile sufletești cari se vor tot mai mult sudate dintre profesor și student, un deziderat pedagogic, ce s'ar putea realiza prin traiul comun de toate zilele în acelaș „oraș" al lor și numai al lor.

Și suntem siguri către acesta ar înclina toți studenții, chiar dacă realizarea, prin grandoarea lucrului, s'ar departa în timp, — în locul unei cârpeli, adică în locul unei jumătăți de Cetate, sub care s'ar înțelege numai reunirea într'un singur loc, a Facultăților.

Ori greutățile pe care le înfrânge numai tineretea, nu rezidă în răspândirea Facultăților, ci în lipsurile unei vieți liniștite, unor locuințe sănătoase și în depărtarea dintre casa lor și Facultate.

Și apoi, scopul creierii acestei „Cetăți Universitare" nu se mărginește numai la practica realităților și merge mai departe în spiritual.

E nevoie, pentru acel mediu cultural, pentru posibilitatea desăvârșirii culturii generale a profesionistului specialist de mâine, de această așezare îndeolaltă, numai așa creindu-se circulația valorilor culturale.

Să se așeze temelia „Cetății Universitare" și se vor găsi destui, chiar în timpurile astea, care să pună banul lor cărămidă la înălțarea ei; iar brațele studenților vor fi de folos așa cum s'a mai întâmplat odată, ajutor neprecupețit la zidirea casei lor.

Mihail Băișoiu

— o —

Studențimea și Regele

Alimentată neîntrerupt cu proza intenționat dozată ce senzațional, opinia publică românească nu are încă deprinderea, dar nici posibilitatea, de a selecta din noianul evenimentelor zilnice, atitudinile care, prin seriozitatea și utilitatea lor, depășesc cu mult vremelnicia unei clipe.

Nu ne-am putea explica altfel de ce presa și mai toate oficialitățile ultimului deceniu au găsit destul timp liber pentru a se ocupa de aranjarea concursurilor de frumusețe și rezolvarea atâtor drame amoroase, dar au svârlit cu dispreț în întunericul ucigător al indiferenței, inițiativa frumoasă a Cetății universitare.

Izvorâtă din realitatea unor lipsuri adânc simțite de studențime, problema înbunătățirii situației materiale a elementelor nevoiașe, dar valoroase, nu s'a putut rezolva nici până astăzi, din cauza amestecului interesat al politicianilor din cluburi.

Ideile sănătoase nu dispar încă nici odată.

Construirea Cetății universitare a devenit Dorință Regală, iar nădejdea tinerilor intelectuali, în agonie până acum, s'a înfiripat cu iarba după ploaie.

S'a înfiripat fiindcă studenții s'au convins că dragostea și interesul ce Il-L poartă Regele Țării sânt destul de puternice dacă au putut înăbuși definitiv toată gama calomniilor abil strecurate la ureche.

S'a înfiripat, fiindcă știu că această mare operă nu se poate înfăptui decât prin sprijinul și râvna acelora care prin simpatia lor au făcut dovada deplină că le știu prețui calitățile și înfrâna entuziasmul.

Icoana Domnitorului care a știut să întindă mâna pentru a tămădui cea mai dureroasă rană a generației post belice, nu poate fi ștearsă nici când din sufletull studențimei creștine.

ALEXANDRU MEDIAȘ

Frescă d'n biserica „STELLA MARIS" din Balcic de pictorul DEMIAN

Sărbătoarea biruinții

Dacă este cineva, care n'a gustat din satisfacția unei biruințe, iată i se oferă Paștile. Cuvântul însuși însă arată că nu există biruință, fără suferință; patimile Domnului înseamnă suferințele Domnului. Și cine a condamnat la moarte pe Fiul lui Dumnezeu știa că nu există moarte mai năprasnică, însoțită de mai chinuitoare suferințe, decât aceea a răstignirii pe cruce.

Dar crucea, obiectul de grozavă tortură, născocit de om contra lui Dumnezeu, a devenit simbolul biruinței lui Dumnezeu contra omului păcătos, contra spiritului rău, sub influența căruia omul, fiul iubit al lui Dumnezeu, a putut comite, cu știință și voință, crima de a ucide pe însuși Creatorul său.

Cărturarii și fariseii, spune Evanghelia, se sfătuiau, cum ar putea ucide pe Iisus. Țineau sfat, cu ușile închise, conspirau. Se temeau de popor, mai ales în urma minunii învierii lui Lazăr, cel mort de patru zile, minune care făcuse pe mulți din iudei să creadă într'Insul. Orice întârziere ar fi fost pentru ei un dezastru. Ar fi pierdut puterea din mână. Tot poporul ar fi urmat pe Hristos, iar pe ei i-ar fi scos afară din cetăți și i-ar fi ucis cu pietre, așa cum ei înșiși au poruncit să se facă atâtor cetățeni. Nu Dumnezeu avea să-i sprijinească în premeditarea crimei, ci desigur tot diavolul. Tocmai când arginții fuseseră puși la bătaie, când se căuta un trădător de vânzare, iată Satana intră în Iuda, spune Evanghelia și se oferă să-l dea prins în mâinile lor, pentru treizeci de arginți. Noaptea, pe când Iisus își făcea obișnuita rugăciune, viteji ostași ai cărturarilor și fariseilor, prind, fără luptă, conduși de Iuda, cel iubitor de argint, pe Stăpânitorul lumii văzute și nevăzute.

Având-l în mâini pe răzvrătit, ușor le era să-i născocească vini și să găsească martori mincinoși, cu cari să le susțină înaintea judecății, căci bani erau destui în acest scop. Vistieria publică e întotdeauna în mâna celor dela putere; iar sinedriul era tot al clasei suprapuse.

Moartea lui Iisus era sigură. Ea trebuia însă să impresioneze. Și s'a ales moartea prin răstignire pe cruce, între doi tâlhari, pentru ca poporul, bietul popor, cu banii căruia se cumpărase Iuda, martorii mincinoși și ostașii, să știe și să creadă că cel ce înviase pe Lazăr e și el un tâlhar sau cel puțin un înșelător, cu o vină de aceeași gravitate ca a tâlharilor.

S'a întâmplat însă ca, după trei zile, înșelătorul să învieze și orice încercare, de a se acoperi acest adevăr al Invierii Domnului, nici chiar dansul acelorași arginți, care asigura puterea cărturarilor și fariseilor, să nu mai impresioneze pe nimeni. Iar crucea să devină sfânta cruce, simbolul biruinței creștinismului contra iudaismului și prin extindere contra tuturor vrăjmașilor Evangheliei. Apariția acestui simbol în mijlocul unei lumi asemănătoare cu aceea care a născocit crucea ca obiect de cea mai grozavă tortură, o face să se cutremure din temelii, la gândul că istoria s'ar putea repeta. Azi, ca și atunci, crucea poate produce zguduiri sociale. Azi, ca și atunci, ea coalizează toate forțele oculte, cu singura deosebire numai că atunci coaliția era pentru ea, o născocia, întru cât era obiect de tortură, azi e împotriva ei, întrucât e simbol al biruinței.

Tineretul, care nu știe încă ce e răutatea, care n'are nicio legătură cu oculta, de orice nuanță, a cărturarilor și fariseilor din zilele noastre, vede mai clar adevărul etern, adevărul dumnezeesc, că tot prin cruce și numai prin cruce se câștigă orice biruință, tocmai fiindcă fariseii și cărturarii din vremea când Iisus era pe pământ au ales-o ca instrument de îngropare a adevărului și tocmai pentru că ea este și astăzi un spectru pentru cărturarii și fariseii zilelor pe care le trăim. Vede acest tineret chiar mai clar decât atâția cari sunt datori, prin însăși haina ce poartă și situația ce ocupă, de a fi mai hotărîți, mai îndrăzneți apărători ai Crucii, chiar dacă s'ar expune la marea cinste de a fi martirizați pe dânsa.

Să nu se uite că cei mai înverșunați dușmani ai crucii sunt și astăzi tot aceia cari au răstignit pe Hristos pe ea. Să nu se uite că cine întrebuințează și astăzi arginții pentru cumpărarea conștiințelor sunt tot ei. Să nu se uite că toate acestea pornesc dela Satan, care, spune Evanghelia, intrase în Iuda. Atitudinea de vrăjmășie contra crucii și de iubire de arginți, cu orice preț, e dovada unei obsesiuni, unei posedări. Creștinii nu pot sluji, nu trebuie să slujească în acelaș timp și lui Dumnezeu și lui Mamona. Nu poți fi, în acelaș timp, bun creștin și să legiferezi contra procesiunilor religioase, pornind dela fapta creștinească, de a se așeza la mormântul eroului național al unei țări creștine și căreia nu trebuie să-i fie rușine a se socoti ca atare, o sfântă cruce, fără a-ți demasca prin aceasta fie o concepție vrăjmașă simbolului creștinismului, fie o influență din afară, ce trebuie la fel calificată. Și e curios că nimeni din reprezentanții bisericii, măcar în Senat, n'a protestat, fie și numai pentru a se înregistra acest protest, în anul calificat de frații noștri romano-catolici ca „an sfânt".

Tineretul e pe calea cea bună. Atitudinea lor e justificată. Și precum i-am mai învățat cândva un cântec, ce a devenit acum popular, încheiu articolul acesta de Paști, tot cu un cântec din cărțile sfinte, care, deasemenea, să fie, pentru ei și pentru toți cari nu-l cunosc, o justificare și îmbărbătare în a stărui în propagarea doctrinei național-creștine și în acelaș timp, un imn de slavă Celui pe care sute de milioane de oameni Il serbează, în aceste prea cinstite zile: „Doamne, armă contra diavolului, crucea Ta ai dat-o nouă; că se îngrozește și se cutremură, nesuferind a căuta spre puterea ei. Că morții ai sculat și moartea ai surpat; pentru aceasta ne închinăm îngropării și Invierii Tale".

N. T. GEORGESCU (Edineți)

In noaptea sfântă, când dangatul blând al clopotelor va aminti lumii eterna izbândă a adevărului, izbânda vieții asupra morții, săvârșită acum o mie și nouă sute de ani prin suferințele și jertfele unui Dumnezeu,

în noaptea învierii lui Isus, pe întinsele câmpii ale rasăritului, chemarea înviorătoare a clopotelor nu va pătrunde în colibe și în suflete purtătoare de speranțe și lumină.

Căci acolo unde Israel e stăpân, așa cum în urmă cu nouăsprezece veacuri a încercat să-l ucidă pe El, Dumnezeu, puterile întunericului încearcă astăzi să ucidă în suflete credința în El.

Un popor întreg, își poartă crucea suferințelor sub biciul lui Iuda.

Flacăra sfântă a credinței nu va putea totuș să fie stinsă, mai puternică mai curată, arzătoare, va renaște din încercările prin care trece.

Bucurați-vă, când clopotele vor tremura văzduhul încă odată, vom număra o nouă biruință.

Cristos a înviat!...

Oculta judaică

Instaurarea regimului naționalist al lui Hitler în Germania, prin lovitura bine simțită pe care a dat-o puterilor internaționale ale judaismului și francmasoneriei, le-a determinat să iasă pentru o clipă din umbra de unde tainic, fără zgomot, dar cu rezultate sigure, influențau asupra politicii statelor.

Zgomotului surd de nemulțumire, știrilor false și calomniilor cu care trusturile internaționale de presă au primit venirea lui Hitler la putere, le-a urmat curând acțiunea organizată, convergentă, a tuturor forțelor judeo-masonice.

„Parlamentul mondial ovreiesc", „Liga împotriva antisemitismului", „Internaționala III-a", toate organizațiile jidovești din Europa și America și-au început simultan acțiunea de boicot a Germaniei.

Incă odată se afirmă directiva unitară a acestor organisme, comuniste sau judaice.

Conducerea supremă a judaismului, de atâtea ori negată de cei interesați, de atâtea ori dovedită, își arată din nou capul.

Căci este absurd, este imposibil a presupune ca în acelaș moment aceiaș acțiune de boicot economic să înceapă în toate părțile lumii, fără ca un cuvânt de ordine să fi pornit de undeva.

De două mii de ani, lumea asistă la fenomenul unic al unei națiuni care împrăștiată în toate vânturile, fără legătură cu nici un petec de pământ, își păstrează totuș inalterate caracterele sale.

Oricât de puternică ar fi solidaritatea sângelui și a credinței, imensitatea timpului scurs dela risipirea ei în lume, lipsa unui teritoriu comun, diversitatea mediului în care a trăit, ar fi făcut de mult să nu rămână din poporul lui Israel decât o amintire tristă a istoriei, dacă ființa statului judaic nu s'ar fi menținut ocult, împotriva tuturor vicisitudinilor.

Ce este altceva, puterea ascunsă și tiranică, căreia toți ovreii i se supun orbește, căreia dela cel mai umil până la cel mai bogat îi plătesc zeciuiala câștigului lor, care judecă și sancționează crunt — exemple sunt destule — orice încercare de evadare de sub jugul ei?

Reacțiunea promptă, ca un singur om, a tuturor ovreilor din lume, în momentul când într'o țară interesele le-au fost amenințate, demonstrează clar forța de care dispune organizația judaismului.

Și mai demonstrează un lucru: că această organizație constitue un stat în interiorul statelor, un „supra stat"" cu puteri nebănuite.

Ordinele sale sunt executate precis, chiar atunci când vin în contrazicere cu interesele țării, cum fac bună oară astăzi jidănașii noștri, participând la boicotul Germaniei, împotriva tuturor intereselor noastre economice.

Grație acestei organizații oculte și inasimibilității sale, cu oricâte binefaceri ar fi copleșit, oricâte drepturi i s'ar acorda, ovreiul rămâne vecinic străin de țara care îl hrănește, cu aspirații cu totul opuse.

Indată ce ocazia se prezintă interesele rassei sunt puse înaintea intereselor țării.

Un ordin al conducerii judaice a fost deajuns ca să vădească sinceritatea declarațiilor de lealitate a lotului de circumciși pe care tratatul dela Versailles și nenorocita reformă constituțională dela 1922 ni i-a hărăzit.

Măsurile luate de Hitler se cer extinse în toate țările cari nu vor să cadă victime.

Vladimir Munteanu

—oxo—

Dreptate pentru sf rtecații r zboiului

Picioarele dăruite de păduri, cârjile, ochii ce nu mai văd, mâinile absente, trupurile ce încă stăruiesc pe tărâmul vieții, clănțănesc pe trotuare și scări ministeriale.

Sânt triștii supraviețuitori ai răsboiului. Care și-au vărsat sângele în tranșeele anilor aspri la Turtucaia, Mărășești sau alt loc. Și care astăzi se îndărătnicesc parcă, să trăiască.

Gurile descărnate cer pâine, turburând festinul potentaților zilei.

Nimeni nu-i scoate în fața plutonului de execuție — pentru a sfârși odată cu ei.

Intr'o lume de lași, imbecili și profitori nu se găsește un cinic care să încheie acest capitol trist.

In nici o țară din câte au cunoscut urgia gurilor de tun, invalizii nu au o soartă asemănătoare cu cei ai noștri.

Mascarada continuă.

Anii trecuți, sub acelaș guvern național-țărănesc, mutilații marilor bătălii, au fost bătuți cu paturi de armă. Și studenții, cari izbiți până'n cele mai desăvârșite adâncuri sufletești, le-au sărit în apărare, au avut acelaș soartă.

Pentru cei care își poartă trupurile sfârtecate de războiu pe tot cuprinsul acestei țări, în numele părinților și fraților noștri cari și-au lăsat ciolanele pe buze de tranșee — azi poate miriști, — studențimea cere dreptate.

In țara agenților electorali nu așteptați să facă mânia așezări!

Vasile Onca

ISUS INTRE NOI

Tradiția creștinească ne-a deprins să găsim în sărbători, limanul reculegerilor interioare. Simbolul divin pe care-l trăesc toți creștinii, înfiorați de puterea sfântă a tradiției creștinești, aduce în suflete ceva din liniștea cercească a blândului Isus, în clipa când dușmanii l-au răstignit tâlhărește, pentru credința și adevărul pe care-l purta în sufletul și pe buzele lui.

Se'ntoarce Omul către suflet. Și-l caută nătâng prin putregaiul cotidian al mizeriilor vieții, și negăsindu-l și-l artificializează ca să trăiască și el frumos și creștinește pacea unei sfinte sărbători.

In vremea barbarului materialism de azi, când sufletul este banul și viața este chin svârcolit în materii, desigur cântările de suflet sunt rare și găsirile de suflet sunt și mai rare.

Azi, când la fiecare pas pentru a putea trăi trebue să retractezi câte ceva din ceea ce e mai propriu în tine, sufletul — rândurile de față nu pot fi adresate decât numai acelora cari mai au în ei suflet, credință și Dumnezeu: Studenții.

România de mâine, croită din generația eroică de azi, își saltă mersu-i prin putrezenia de azi, depășind venalitatea materialismului.

Studenții își au biserica lor, cum au unii din ei casă și masă. Își au un Dumnezeu — care ar trebui să fie al tuturora — și au o credință, țesută din firele imateriale ale sufletului.

Ei cred și simt divinitatea. Pentru cei cari cred numai în putrezenia materiei le invoc ca pe un strigăt roșu: Rusia!

Acolo, au distrus Casa Domnului, făcând din ea cire și bălegar.

Au sfărâmat icoanele și au rupt depe cruci, pe Hrist.

Au ars cartea sfântă și i-au risipit cenușa în cele 4 vânturi.

Au stors din oameni, sufletul credinței lor, sub teroare, înălțând în piețe bronzul lui Anti-Hrist.

Și totuși...

Ca pasărea Ph nix din cenușe, a sărit pretutindeni în cuibul sufletelor câte un Dumnezeu mic, acelaș, unic, indivizibil și de neînțeles...

Credința lor le dă putere să sufere și să trăiască. Să îndure și să aștepte.

Ei știu că singură „credința zidește icoanele'n biserici".

Oricât. Nu interesează. Așteaptă numai, căci știu că va veni vremea când Hrist va învinge pe Anti-Hrist. Pentrucă altfel nu se poate. Materia piere, sufletul rămâne.

Intre vremelnic și nesfârșit, învinge ca'ntotdeauna, sufletul. Pentrucă numai sufletul e nesfârșit, cum nesfârșit e Dumnezeu și Cerul.

Să ne reculegem deci. Să ne adunăm în noi tot ce avem mai bun și mai divin. Să credem numai. Atât.

Restul vine dela sine ca și cum nu s'ar fi întâmplat nimic. Să nu uităm că transformarea bisericii în bivuac nu o poate atinge cu nimic pentrucă iudaicii conducători roșii, au jiguit numai cărămida din care era făcută Casa lui Isus, nu și pe Isus care prin imaterialitatea lui nu poate fi atins și, prin divinitatea lui nu poate fi ajuns.

Și iar mă'ntoarnă gândul la servitorii lui Isus.

Iată-i, cu poale negre și buzunări adânci cum își plimbă pașii străini de duhul pur al dumnezeului Isus.

Nu obosește sufletul gândul acesta. Doar sufletul nostru e al Stăpânului nu al slugilor lui, cari pot fi azi, acestea și mâine altele.

Să nu se pângărească Casa Domnului. Incolo, cine o curăță cade pe alt plan.

In noaptea când clopotele se vor chinui în bătaia lor, știu că în noi va tresări divinitatea. Și mai știm că atunci frați și dușmani ne vom întinde mâinile, ca să ne împăcăm sufletele.

Să căutăm atunci clipa singurătății pentru a ne înălța sufletele deasupra puterilor noastre pământești. Atunci ne vom da seama cu ce-am greșit și mai ales ce-am făcut pentru Isus al nostru și pentru sufletul nostru.

Oricum, blândul Isus va fi tot între noi.

Șt. C. I.

Primul Congres al studenților

ingineri agronomi din țară

Solemnitatea de deschidere

In ziua de 5 Aprilie a. c., orele 11 dimineața, a fost deschis, in aula Fundației Carol, primul congres general al studenților ingineri agronomi din țară, organizat de Federația Societăților Studenților ingineri-agronomi din România.

Au asistat la congres d-nii: Mihai Șerban, *rectorul Academiei de Agricultură din Cluj și* Chirițescu Arva *rectorul Academiei de Agricultură dela București, Directori din Ministerul de Agricultură, numeroși ingineri agronomi și peste 700 studenți dela cele trei instituții superioare de invățământ agricol: București, Cluj și Iași.*

D. ȘTEFAN CAMPINEANU, președintele Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români și președintele Federației Societăților studenților ingineri agronomi din țară, deschide desbaterile congresului, propunând, in aclamațiile adunării — ca președinți de onoare ai congresului pe d-nii Mihail Șerban și Chirițescu Arva.

D. MIHAIL ȘERBAN salută congresul cu cea mai mare bucurie și arată in câteva cuvinte marea lui importanță. Agricultura se află la o răspântie importantă și rolul inginerului agronom de acum abia incepe. O acțiune a acestora este absolut necesară. Dacă a inceput-o studențimea, cu atât mai bine.

D. CHIRIȚESCU ARVA după ce face o scurtă zugrăvire a situației agriculturii noastre — din toate punctele de vedere — arată că singurii cari s'au pătruns de rolul lor in mecanismul nostru este studențimea, care are marea și istorica sarcină de a duce lupta grea, pentru binele și prosperitatea agriculturii noastre.

Spre deosebire de trecut, agricultura nu mai este un meșteșug ci o știință, care trebue studiată și aprofundată pentru ca ea să corespundă marei meniri pe care o are și să corespundă necesităților de viață actuale și concurenței internaționale.

Studențimea are menirea ca cunoștințele pe cari le capătă să le adapteze la nevoile de mâine ale agriculturii.

După ce d-sa face un amplu istoric al agriculturii până la reforma agrară, arată că manifestarea tinerimii de azi vine să marcheze un punct istoric in agricultură, care va avea rezultate neașteptate și rapide.

D. MANDRU, director general in Ministerul Agriculturii, scuză absența d-lui Ministru Voicu Nițescu.

Analizând programul congresului, d-sa se arată extrem de mișcat de această impunătoare manifestație a tineretului, care are menirea de a da noui orientări in agricultură.

Din cauză că nimeni nu s'a ingrijit să dea un plus dinamic plugăriei, ea se găsește azi intr'o stare primitivă. De aceea toate forțele vitale ale țării trebuesc mobilizate pentru indrumarea și ridicarea plugăriei.

Pentru aceasta se cere să se dea o importanță mai mare invățământului agricol, in special celui superior.

D. prof. TEODORESCU, directorul viticulturii, salută congresul in numele Societății inginerilor agronomi.

Interesul ce-l arată studențimea dela agricultură, problemelor actuale de specialitate, este chezășia progresului agricol la noi. Avântul actualei generații este minunat și trebue dat ca exemplu tuturor.

Datoria agronomului este de a merge la sate. De aceea studențimea dela agricultură să fie pătrunsă de acest mare adevăr.

D. M. C. PANAITE, vicepreședintele Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români, salută congresul in numele tuturor studenților din țară.

Orice student naționalist trebue să sprijine ridicarea și prosperarea agriculturii și țăranului român. Acesta este adevăratul naționalism constructiv de care trebue să fie pătruns orice student.

Studențimea in agricultură are o mare misiune in statul nostru național, și este chemată să infăptuiască o mare operă pozitivă.

D. FLORIN BECESCU, președintele Centrului Studențesc București, aduce salutul studențimii bucureștene și arată că agricultura s'a practicat pe teritoriul țării noastre din vremuri indepărtate și că azi importanța ei a crescut mult mai mult. Studenții dela Agricultură au datoria să se pună in slujba țării și să lupte darz pentru o cât mai rapidă și serioasă ridicare a ei.

D. ENULESCU, președintele Societății studenților ingineri-agronomi dela Iași, arată greutățile pe care le-au intâmpinat congresiștii ca să se poată face acest congres și lipsa oricărui ajutor din partea autorităților.

Studențimea in agricultură a invins toate aceste piedici și azi poate să se manifeste și să-și spue răspicat cuvântul ei, care va fi cuvântul cel adevărat.

D. BUIA, președintele Centrului Studențesc din Cluj și președintele Societății studenților ingineri agronomi din Cluj, aduce salutul studențimii din Cluj. Arată câtă importanță are pentru agricultură acest prim congres și cari au fost cauzele cari au determinat ținerea lui. O ofensivă a agronomilor — in toate direcțiile — se impunea și acest congres o face.

D. CATRINESCU, președintele Societății studenților ingineri agronomi din București, arată că in calitate de gazdă, s'a sforțat să facă cât mai plăcută șederea congresiștilor in București.

Se mândrește că s'a ales ca primul congres să seție in București, de unde va porni semnalul, care va aduce o nouă eră in agricultura țării noastre.

D. ȘTEFAN CAMPINEANU, președintele U. N. S. C.-R. și președintele congresului, arată cât de necesare sunt pentru tineret congresele generale și acestea profesionale. Cu toată campania care se duce contra lor, ele sunt absolut necesare.

In special congresul studenților dela agricultură are o importanță extremă, gândindu-ne la situația disperată in care se află agricultura și țăranul român.

Era nevoe de acest congres pentru că prin el se va determina o mișcare viguroasă, curajoasă și desinteresată a tineretului pe care trebuia s'o inceapă inginerii agronomi tineri.

Acest congres are marea menire de a stabili o unitate perfectă de gândire și acțiune intre toți studenții dela agricultură din țară.

D-sa face un scurt istoric al evoluției invățământului superior agricol, al societăților studenților in agricultură și apoi arată cauzele cari au determinat crearea Federației lor, Societăților studenților ingineri agronomi, precum și scopul frumos urmărit de ea.

Analizând ordinea de zi a congresului, arată punctele mai importante ale ei și actualitatea problemelor ce se vor discuta in congres.

Cere un front comun, o acțiune puternică a intregei studențimi — nu numai dela agricultură — pentru lupta inceputā odată cu acest congres. Numai o acțiune energică, tinerească și unitară ne poate duce la izbânda finală.

D-sa mulțumește D-lor Rectori M. Șerban și Chirițescu Arva, pentru sprijinul ce l-au dat ca să se poată face acest congres.

Intr'o entuziastă incheere, urează M. S. Regelui Carol II, primul plugar al țării și cel mai mare sprijinitor al agriculturii și țăranului nostru — domnie indelungată.

Sala in picioare aclamă pe M. S. Regele.

D. MIHAIL ȘERBAN, incheie ședința mulțumind tuturor pentru că au participat.

Dezbaterile congresului

Conform ordinei de zi dezbaterile s'au ținut in sala de festivități a Căminului studenților ingineri agronomi de la București și au durat trei zile.

Inainte de a se intra in ordinea de zi, d. ministru de agricultură, VOICU NIȚESCU, *a venit in mijlocul congresiștilor, cărora le-a ținut o inflăcărată cuvântare.*

D-sa a admirat sforțările și entuziasmul generației de studenți dela agricultură, care mâine va fi armata ce va lupta pentru ridicarea ogorului național.

Arată că trebue in agricultură multe reforme, căci actualele legi — mai ales ale invățământului — nu mai corespund cerințelor de azi.

D-sa va face toate sforțările de a pune la dispoziția specialiștilor de azi toate mijloacele necesare pentru ca să se poată veni cu ceva in ajutorul agriculturii.

Istoricul agronomiei:

raport susținut de D-l Enulescu

D-sa face un scurt istoric al agronomiei ca invățământ in diferite state ale Europei Centrale și apusene. Arată realizările efectuate acolo și face o comparație cu ceeace s'a făcut la noi până in prezent.

Agricultura s'a bucurat in fața țăranului român de cea mai mare atenție, insă intotdeauna a lipsit o indrumare sănătoasă și sinceră din partea conducătorilor agriculturei.

Intr'o scurtă privire aruncată in tot trecutul agriculturii noastre, ne-a perindat prin fața ochilor icoana fidelă a acestui trecut zbuciumat. Arată legiuirile mai insemnate făcute in decursul anilor și scurte critici asupra efectelor lor.

D-nii BUIA și LAPEDATU, fac unele completări și accentuiază asupra unor chestiuni mai importante. Scot in relief raportul D. Enulescu care cuprinde toate datele ce trebuesc unui scurt istoric al agriculturii.

Invățământul agricol

raport susținut de D. Catrinescu

Studiază starea actuală a invățământului agricol și desavantajele ei. In special se ocupă de invățământul agricol superior care are numeroase lacune și cari trebuesc indreptate cât mai repede.

Cere unificarea invățământului superior agricol, ținându-se seama că trebue să rămâie un invățământ tehnic. Arată necesitatea imperioasă ca acest invățământ să depindă numai de Ministerul Agriculturii.

Invățământul agricol superior, să fie organizat in secții de specializare, in cadrul celor patru ani de studii teoretice și un an de practică. In primii trei ani să se asigure studentului cultura generală agricolă necesară, iar ultimul an să se facă in direcția specializării.

Această organizare să se facă in cinci secții de specializare.

Invățământul mediu ca să corespundă rostului pentru care a fost creat, trebue transformat in școală pur tehnică.

Bacalaureatul agricol trebue desființat.

Școlile de gradul I trebuesc transformate in școli de iarnă.

Inginerii-agronomi să fie scoși de prin birouri și să li se incredințeze conducerea cursurilor complimentare. Până vor fi suficienți să se incredințeze această conducere mediștilor și invățătorilor, cari vor urma o școală de iarnă.

Invățământul complimentar trebue să fie reformat in sensul proectului d-lui Ministru Gusti, care preconizează o pregătire special agricolă la sate.

Cere ca in invățământul agricol să nu intre jidanii. Ei n'au ce căuta aici unde nu intră decât pentru a căpăta o diplomă pe care apoi s'o speculeze, sau cu care să intre in administrațiile publice.

In organizarea invățământului agricol superior trebue să se prevadă o catedră de economie casnică, pentru instrucția studentelor, cari vor să devie inginere-agronoame.

Raportul arată importanța cursurilor de iarnă, unde ar trebui să se amplifice practica.

D. GHEORGHIU, vorbește in numele studenților intrați cu bacalaureat agricol și cere să se menție sistemul de până acum.

D-ra CRIHAN cere infiintarea de licee agricole.

D. BUIA, cere unificarea invățământului agricol superior, așa cum a arătat d. raportor și trecerea lui sub tutela unui singur minister și anume acel al ministerului de agricultură și domenii.

In privința specializării, d-sa cere ca mai intâi să se organizeze tot sistemul de conducere agricolă de azi. Se teme că altfel — pentru țara noastră — specializarea n'ar da roadele pe care le sperăm. Găsește că specializarea este sistemul cel mai bun, dar trebue să se facă cu atenție.

D. MARINESCU, cere numerus nullus pentru jidani, intrucât aceștia n'au contribuit și nu vor contribui niciodată cu ceva la plămădirea *ogorului nostru românesc.* E de părere să se introducă obligativitatea practicei la fermele statului.

D. prof. POPOVICI LUPA spune că in raport sunt trecute puncte cari nu pot fi ușor realizabile. Crede că nu trebue oprită intrarea ele-

Găsește necesară și oportună specializare. Problema unificării invățământului este mai grea și cu foarte multe dificultăți in realizarea ei.

D. ing. insp. general ECONOMU arată pregătirea pe care trebue s'o aibă inginerul agronom și cum ar trebui să se facă această pregătire. Insistă asupra practicei care este hotăritoare in cariera unui inginer-agronom.

Agricultura in invățământ:

raport susținut de D. Buia

Raportul arată necesitatea imperioasă de a se creea un spirit agrarian in opinia publică românească.

Aceasta este cu atât mai important cu cât opinia publică la noi are o atitudine cu totul ostilă acestui spirit. Aceasta din cauza interpretării greșite care se dă acestei noțiuni. De aceea o preocupare continuă de situația celor ce fac agricultură, nu există.

Mândria românului, conservatorismul cunoștințelor sale despre agricultură, opresc foarte mult pătrunderea la noi a spiritului agrarian.

Se vede aceasta foarte bine la aceia care au plecat dela țară și cari odată ajunși sus nu se mai preocupă de nevoile agriculturii.

Toate acestea trebuesc inlăturate printr'o propagandă intensă in massa rurală și intre intelectuali.

Căștigarea unui credit moral in opinia publică este cheia de boltă in punerea oricărei probleme. Acest lucru trebue să-l facă spiritul agrarian in România. Insăși necesitățile economice ale existenții noastre de stat reclamă creearea acestei ideologii.

Pentru aceasta trebuia să se țină seamă de realitățile etnice și economice, introducându-se toate cunoștințele necesare agricole in intreg invățământul nostru secundar și superior. Exemplu ni-l oferă Finlanda, unde fiecare cetățean — indiferent de ocupația ce o are — trebue să posede și cunoștințe privitoare la pescărie.

Toată lumea trebue să inteleagă odată că intr'o țară agricolă e nevoe și de agricultori increzători ei inșiși in importanța muncii la dreapta ei valoare.

Discuții la raport

D-ra CRIHAN spune că inginerul agronom are un mare rol in lupta pentru reinvierea spiritului agrarian.

E de părere ca țăranca să nu se mai ocupe cu munca câmpului, și să fie pregătită pentru economia casnică.

D. VARTIC, susține introducerea agriculturii in liceu, insistându-se mai ales asupra părții practice care ar face ca această materie să pară elevului o distracție.

D. DUMITRAȘCU susține că spiritul agrarian va deveni fapt real, atunci când s'ar mări rentabilitatea in agricultură.

E contra introducerii agriculturii in Universitate.

D. MHAILESCU cere o mai bună și serioasă pregătire pentru invățător in direcția agriculturii.

D. IOSIF CATRINESCU, cere să se lupte pentru ridicarea prestigiului agriculturei așa cum era la romani.

D. ION MARIRESCU, e de părere să se introducă in armată stagiului agricol. Timpul pe care soldatul l'ar intrebuința in acest stagiu ar aduce un real folos soldatului și statului.

D. inspector-g-ral VIRGIL ECONOMU: Datoria fie căruia este de-a aduce cât mai multe foloase colectivității.

Județele trebuiesc organizate in spirit agrarian. Serviciile agricole să aibă conducători numai ingineri agronomi.

D. CONSTANTINESCU, arată prin exemplificări la ce rezultate frumoase se poate ajunge când statele au conducători cu tragere de inimă.

D. prof. I. C. TEODORESCU, laudă Congresul pentru concepția sa privitoare la invățământul agricol.

Pentru desăvârșirea spiritului agrarian, avem nevoie de cât mai mulți ingineri agronomi. In școli cultura agricolă să se dea in mod intensiv, ferindu-se de abstracțiuni.

Tineretul studios trebue să se incorporeze in armata, care are datoria să susțină prin forța ei drepturile la muncă.

Domeniile de activitate ale inginerilor agronomi:

raport susținut de D. V. de Mayor

Arată sforțările pe care le-a făcut corpul inginerilor agronomi pentru ridicarea agriculturei și mai ales la aplicarea reformei agrare.

Acum se simte nevoia unei reorganizări a acestui corp, in vederea raționalizării producției. Arată cum este format acest corp și lacunele lui.

Inginerii agronomi au un câmp mare de activitate, dar trebue mai intâi organizat tot aparatul nostru de stat. In special trebue să se infiinteze circumscripții agricole compuse din câteva sate, cari să fie puse sub conducerea unor ingineri agronomi, cari să se ingrijească de imbunătățirile agriculturei și să stimuleze pe țărani ca să cultive mai bine pământul și să infiinteze gospodării model.

Discuții la raport

D. dr. ERNEST GRINȚESCU, Director general in ministerul de agricultură, amintește de valoroșii ingineri agronomi dela R. M. S. dinainte de război și de meritul altora la infiintarea și progresarea cooperativelor sătești, precum și la obștiile sătești.

D. DRAGAN, co-raportor al aceliași chestiuni se referă la legile de organizare ale corpului agronomic din 1921 și 1927 și arată in special defectuozitatea incadrărilor.

Arată salarizarea inginerilor agronomi și diferența fată de aceea a inginerilor din corpul technic, scoțând in relief starea de inferioritate a celor dintâi, atât din punct de vedere al salarizării cât și al modului cum sunt priviți de opinia publică.

Ridicarea economică a României nu se poate face prin fiscalism sau prin teorii și proiecte platonice economice: ea nu poate să vină decât printr'o schimbare radicală a mentalității agrare dela noi, schimbare in care inginerul-agronom e menit să joace un rol precumpănitor.

In condițiile actuale se impune o reorganizare a corpului agronomic.

D. dr. ing. VIRGIL ECONOMU, atribuie inferioritatea tratamentului inginerilor agronomi, faptului că acest corp este constituit de puțin timp.

D. ing. VODA dă lămuriri asupra greșitei incadrări in corpul agronomic și cere urgente modificări a legii de organizare a corpului, revizuindu-se toate incadrările.

Cooperația in agricultură

raport susținut de D. Condurache

Procesul de transformare, procesul de trecere de la vechiul la noul sistem economic impus in mod imperios de noile condițiuni, nu se poate face până nu vom găsi tipul de exploatație agricolă către care tindem.

Cel mai bun mijloc de vulgarizare a culturei agricole in masele populare sunt: asociațiile agricole. Prin ele s'a raționalizat agricultura potrivit imprejurărilor, s'au cultivat și moralizat masele.

La noi popularizarea exploatărei agricole a apucat pe un drum greșit. Asociațiile agricole ce avem nefiind izvorâte din propria inițiativă a mulțimei și fiind in mâna politicianismului și a unei conduceri tehnice mediocre, s'a pierdut cu totul increderea in ele.

Trebuie inființat, determinat, un nou curent in spre o cooperați agricolă pe baze mai sănătoase și condusă de inginerii agronomi, singurii in măsură să aibă cuvântul in tot ce privește agricultura. Politicianismul n'a făcut altceva decât să compromită cooperația.

Opera de ridicare a păturei țărănești nu se va putea realiza decât prin singurul mijloc care există azi: „Cooperația".

Discuții la raport

D. NIȚA, arată că pentru a se ajunge la inflorirea cooperației este necesar mai intâi o pregătire a maselor in acest sens.

Datoria statului este să intervină.

D. ing. CIULEI, din partea Uniunii Camerelor de agricultură arată că la toate institutele existente este nevoie de specialiști agronomi.

D. dr. V. ECONOMU, crede că organizarea agriculturii trebue să se bazeze pe trei instituții: Ministerul de agricultură, Institutul de cercetări agricole și Asociațiile de producție.

Este nevoie de o grabnică reorganizare a cooperației.

Rolul și organizarea studenților in agricultură

raport susținut de D: Gr. Scridon

Raportorul constată că este nevoie de un naționalism creator profesional. Se ridică contra taxelor urcate, dela academiile agronomice și analizează situația materială precară a majorității studenților și consecințele ce decurg din acest fapt dureros.

D-sa se ocupă de forma de organizare a vieții studențești, de căminuri și cantine și face o comparație cu cele similare din străinătate. Se oprește mult asupra practicei studenților in agricultură și cum sunt tratați aceștia. Este absolut necesar o reorganizare sistematică a vieții studențești.

Discuții la raport

D. MIHAILESCU vorbește de stagiul de practică al studenților dela agricultură și de naționalizarea cadrelor inginerilor agronomi.

D. V. GAVRILESCU, spune că pentru remedierea crizei agricole este nevoie de o perfectă ințelegere intre cele două forțe determinante in producție: forța unității și forța brațelor.

Trebuie să se treacă dela o acțiune platonică la o acțiune mai energică și chiar violentă. Studențimea in agricultură are o mare menire, cu privire la ridicarea agriculturii și țărănimii noastre.

D. LAPEDATU, cere o reorganizare complectă a studențimei.

D. DRAGANESCU, cere infiintarea unui buletin al fedențimii.

D. MARINESCU, aduce mulțumiri ziarelor creștine: „Universul" și „Calendarul" pentru modul cum au redat dezbaterile.

D. BODEA face apel la solidaritatea corpului inginerilor agronomi pentru ridicarea agriculturii.

După discuții s'a votat prin aclamații următoarea

Moțiune

Societățile studenților ingineri-agronomi din Cluj, Iași și I. A., adunați intr'un prim congres in zilele de 5, 6, 7, 8 Aprilie 1933, in orașul București, in urma rapoartelor și a discuțiunilor avute asupra lor, cer:

1) Unificarea invățământului superior agricol pe baza aceleiași forme de organizare, depinzând de acelaș minister, cu tratament egal.

2) Organizarea in secții de specializare, in cadrul celor 4 ani de cursuri teoretice și un an de practică agricolă.

3) Practica agricolă să se facă in primii trei ani in direcția culturii generale agricole, iar ultimul an de practică, in direcția specializării.

4) Sistematizarea materiilor in sensul nouei organizări a invățământului agricol.

5) Inființarea de seminarii pedagogice pe lângă cele trei instituții superioare de invățământ superior agricol.

6) Stagiul militar al studenților să se facă pe lângă cele trei instituții superioare de invățământ agricol.

7) La doctoratul agricol să nu fie primiți decât inginerii agronomi cari au la bază bacalaureatul liceal.

8) Echivalarea diplomei de inginer agronom și de doctor in științele agronomice să se facă numai pentru studenții și inginerii agronomi trimiși in străinătate de către Stat in continuare de studii, cu avizul consiliilor profesorale respective, sau a senatului universitar agricol.

9) Desființarea bacalaureatului agricol.

10) Admiterea in școlile de gr. II numai a absolvenților a patru clase de liceu.

11) Dreptul absolvenților dela școlile de gr. II, cari să se numească conductori agricoli, de a da diferența de liceu.

12) Organizarea cursurilor complimentare ca invățământ agricol regional, incredințându-se conducerea lor inginerilor-agronomi.

13) Recrutarea profesorilor in invățământul agricol să se facă numai dintre inginerii-agronomi.

14) Modificarea legii corpului agronomic și organizarea lui, ca și celelalte corpuri de specialitate.

15) Introducerea agriculturii in școala primară, gimnazii, licee, seminarii, școli normale, precum și in invățământul universitar, intrucât condițiile economico-sociale cer imperios acest lucru.

16) Să se dea dreptul inginerilor agronomi să activeze in toate domeniile, conform pregătirii lor tehnice: Parid, R. M. S., cooperație, cadastru, exploatații zootehnice, etc.

Inchiderea congresului

D-nii CATRINESCU, LAPEDATU și ENULESCU mulțumește organizatorilor pentru reușita deplină a congresului și arată sforțările ce s'au depus in această direcție.

D. CATRINESCU propune alegerea d-lui Câmpineanu ca președinte al Federației timp de doi ani. Congresul primește prin aclamații.

D. STEFAN CAMPINEANU președintele congresului, rezumă discuțiile. Arată că prin liniștea, disciplina și prin inălțimea discuțiilor, poate servi de model ori căror congrese.

Cu acest congres se incepe adevărata luptă a studențimii in agricultură, pentru ridicarea agriculturii și țărănimii.

Mulțumește tuturor acelora cari au ajutat să se țină acest congres și acelora cari au participat la el.

Un om și un gest

Enormitatea taxelor percepute de facultatea de drept din București a provocat grevele și agitațiile cunoscute.

Dar ceeace provoca in deosebi agitația studenților erau taxele edictate de Senatul universitar in favoarea acelorași profesori, 90% DIN TAXELE DE EXAMEN.

Lipsa de ințelegere a nevoilor studenților, din partea celor cari erau mai in măsură să le cunoască și să le satisfacă, nedreptatea acestor suplimente de taxe impuse unor studenți și așa destul de apăsați de taxe și prețurile exorbitante ale cursurilor, au contribuit in cea mai mare măsură la menținere a nemulțumirilor.

Totuși, au fost profesori cu dragoste de elevii lor. Nu am vrea să rămână neobservat gestul profesorului de drept roman C. STOICESCU care a donat intregul salariu care i se cuvenea pe timp de 3 ani, pentru suplinirea cursului de drept roman la doctorat, in sumă de 112.000 lei, pentru a se da premii studenților merituoși.

Profesorul Stoicescu, prin acest gest, și-a câștigat toată recunoștința studenților.

Și cu atât mai mult cu cât majoritatea colegilor săi, n'au văzut in studenți decât o sursă de nemeritate venituri.

—— oxo ——

Informații externe

Intre 27 Iulie—3 August 1933, va avea loc la Ettal, in Bavaria, a XII-a conferință anuală a International Student Service-ului.

Comisiile. Lucrările Conferinței vor fi repartizate in patru comisii cari vor examina diversele aspecte ale operei de ajutorare universitară internațională și vor discuta diverse proiecte:

Comisia 1-a: Cercetări universitare.

Comisia 2-a: Cooperație culturală și relații internaționale.

Comisia 3-a: Ajutorarea și organizarea cooperativă a studenților.

Comisia 4-a: Serviciul de asistență socială.

Pentru Conferință, International Student Service a organizat o expoziție care va arăta desfășurarea ajutorării internaționale studențești in ultimii doisprezece ani.

Taxa de participare este de: 55 fr elvețieni (internate) și 66 fr. elvețieni (camere de hotel) plus o taxă de 5 fr. elvețieni.

Pentru informații suplimentare a se adresa secretariatului S. I. S., 13, str. Calvin, Geneva (Elveția).

*

Uniunea Națională a studențilr polonezi, prin d. Andrzej Ruszkowski, directorul Dep. afacerilor străine, a propus un schimb regulat de ziare și publicații studențești intre Uniunea română și poloneză. Comitetul executiv al U. N. S. C. R.-ului roagă Centrele și societățile studențești cari editează ziare și publicații, să trimeată câte un exemplar pe adresa d-lui A. Ruszkowski, la Wydziol Zagraniczny O. Z. B. P. Worszawa, Akademicka 5.

*

Cu ocazia congresului C. I. E-ului dela Veneția se va ține a II-a conf. internațională a stud. in drept ce va fi organizată de stud. cehoslovaci, Belgia și România au un delegat in comitetul de organizare. Informații la Dep. afacerilor străine de pe lângă U. N. S. C. R.

Liga Polonă-Română a stud din Lwow, organizează o escursie în România la Cernăuți între 8-13 Mai 1933, cu circa 30 studenți. Roagă U. N. S. C. R. pentru a-i face șederea cât mai favorabilă. Corespondența va fi adresată Pologne, Lwow, rue Michiewicza 5a parter drzwi 7

Anunțăm cu multă plăcere reapariția ziarului.

IDEEA NATIONALA

sub aceeaș maestră conducere a cunoscutului luptător naționalist Em. Vasiliu — Cluj.

Uniunea studenților români din Iugoslavia un izvor de viață națională

Desigur, că prea puțini dintre noi știm despre existența acestei organizații tinerești. Și ceeace se știe, în bună parte se știe în mod fragmentat și incomplet. Spre mirarea unora, spre bucuria tuturora, trebue să se știe cu toate acestea, că există în cuprinsul statului vecin și amic, o organizație a tineretului studios ridicat din rândurile poporului român bănățean. Această organizație studențească, în spirit de abnegație, cu sârguință și în tăcere, lucrează. Lucrează așa cum știe românul să lucreze și cum în deosebi frații noștri bănățeni ne dau de nenumărate ori prilejuri de admirație.

In al zecilea an de viață, lucrarea „uniunei" n'a fost cunoscută decât sumar, din reportagii prizărite și mai ales din coloanele ziarului „Nădejdea" dela *Vârșeț*.

E o datorie de conștiință a remarca sensul trudnicei lucrări la care se află angajați frații noștri de acolo și cu toată împotrivirea pe care o au ei pentru „vorbirile dese și multe", sentimentul deștpetat în fața acestor constatări nu-l putem ascunde, ci mai vârtos — feriți de orice ispitire de alaiu — îl vom exprima.

Conștienți față de îndatorirea pe care o au față de statul suveran, în acord cu dispozițiunile și spiritul legilor țării care îi cuprinde, frații noștri români nu s'au găsit nici odată în colisiune cu organele ori cu principiile vieței sociale de acolo.

Dând „Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu", prin o atitudine conformă dreptului lor de viață, justificată prin spiritul de amiciție care a caracterizat relațiile din trecutul celor două popoare, părinți și fii ai banatului românesc au așteptat cu răbdare și fără murmur ca suveranitatea statului care-i înglobează să recunoască fie chiar și târziu, în ei, pe cetățenii destoinici, loiali, treji și în orice moment săritori pentru binele și propășirea obștească. In acest duh au lucrat românii din Iugoslavia slujind îndreptățirea credinței lor, a graiului și a obiceiurilor străbune. Acestei atitudini corespunde ființarea întregului complex de viață românească tăcută și sârguitoare în satele bănățene și aici stă impulsul tineretului luminat care a început lucrarea de care avem prilejul să vorbim.

Uniunea studenților români din Iugoslavia a fost înființată în 1923, având inițiator pe d. inginer Șt. Ardeleanu, actualmente profesor la Timișoara, primul președinte al ei fiind d. dr. Al. S. Butoarcă.

Din primul comitet de inițiativă au făcut parte:

Pr. Lazăr Cârdu, pr. Teodor Cioban, dr. Traian Margan, prof. Vichente Ardeleanu, dr. N. Popovici, Const. Rudneanu, pr. Iulian Onciu, Gh. Ortopan, dr. Corneliu Lăcătuș, etc.

Când se va creia perspectiva de apreciere istorică, acest fapt va avea însemnătatea lui pentru viața națională a românilor din Iugoslavia. Zece ani de acțiune și de militare în împrejurările cunoscute, sunt o perioadă care nu poate trece neobservată și cu atât mai mult suntem ținuți să subliniem faptul, cu cât nu au lipsit din îngrădirea lui dificultăți și îngreueri de felurite soiuri. Evenimentul prin care viața românească în rosturile statului iugoslav marchează o respirație alternativă între răsăriturile și asfințiturile încheierilor de tratative pe tema reciprocității, capătă un nimb de aureolă biruitoare în vara anului trecut. In 24 Iulie 1932 are loc la *Uzdin*, congresul *Uniunii studenților români din Iugoslavia*, ținut în localul Institutului de Credit și Economie „Concordia".

Intărirea rosturilor de viață a fraților noștri începe să se găsească pe un drum urcător și ne este dat să socotim acest congres drept unul din punctele de reper în ordinea înfăptuirilor cari vor urma desideratelor formulate de tineretul român conștient de rostul și menirea lui.

Preocuparea hotărîtoare a acestui congres a fost situația creiată poporului românesc din Iugoslavia.

Sistema întârzierilor puse în acordarea unor drepturi elementare departe de a precipita spiritul populațiunii românești a făcut să seontureze în o rezistență în care semnificația durerii înăbușite a luat forme în toate manifestările de viață ale fraților noștri de acolo. Scrupulele ridicole ale funcționarilor administrativi cari au căutat să-și creieze titluri de ascensiune din presionarea excesivă și inutilă sub formele unor game de bizarerii, au adus populațiunii românești zile pe cari nu le cunoscuse nici în lungul șir de suferinți de sub stăpânirea habsburgică.

Ardoarea românului bănățean a veghiat la căpătâiul drepturilor sale sfinte: „a avea școli, a se închina în biserică proprie", fără ca aceste principii de drept să poată fi evocate în situațiile de cari am vorbit. Cu un număr de peste 120 de învățători români, școlile satelor bănățene la trecerea sub stăpânirea statului iugoslav au fost rând pe rând vămuite și graiul românesc stins, până s'a ajuns la situația, ca, banatul românesc de sub stăpânirea statului vecin și amic să aibă 20 de învățători români; în satele vechi, cu tradiție milenară românească să propue învățătoare rusoaice și ruși cari până au ajuns aici, numai ocupațiuni în legătură cu școala nu avuseseră. Față de aceste stări de lucruri și datorită spiritului de imprecisiune întreținut de niște organe neînțelegătoare împotriva bunei armonii care trebue să existe între cele două state, tineretul vine prin congresul dela Uzdin și dă expresie situației îngrijorătoare care se accentuiază pe zi ce trece. Pătruns de spiritul de disciplină și loialitate față de Țară și Tron, cu fermitatea sentimentelor de ordine și muncă, tinerimea românească bănățeană a știut să fie la înălțimea situației, depășind orice calcul scontat pe seama ei de sufletele piezișe. Avântul nespus care a domnit în acest congres, elanul stăpânitor și solidaritatea impresionantă au întipărit caracterul distinct al ființei poporului românesc.

Tineri și bătrâni participând la cuvânt, unii cu experiența vieței, ceilalți cu vibrația chemărei la apostolat, în o tresăltare unică, inaugurează desbaterile ovaționând cu cel mai ales prinos sufletesc pe Suveran și familia domnitoare.

Din pieptutile lor oțelite, au isbucnit uralele adresate Regelui Alexandru I; iar textul telegramelor expediate la Belgrad au concretizat simțimintele neprecupețite față de Tron și Țară, ale unui popor de ordine și conștiință. Cuprinsul telegramei adresată Regelui este acesta:

„Uniunea studenților Români din țară, trimite dela congresul său Inaltului său Rege și Augustei familii Karadjordjevici, expresia nemărginitei fidelități și iubiri".

Președintele U.S.R. din Iugoslavia (ss) Moise Molcuțiu, student în drept al universității din Belgrad.

Iar către președintele consiliului de miniștri, dr. Milan Srskic, s'au îndreptat următoarele cuvinte:

„Uniunea studenților Români din țară, exprimă excelenței voastre, sentimentele profundei sale stime.

Președinte, idem

Sunt lucruri pe cari nu le putem lăsa neobservate, mai ales acum în pragul comemorărei celei dintâi decade de viață a *Uniunii* și insistând asupra sensului care se desprinde din ele, cutezăm a nădăjdui că frații noștri prin pilda vieții lor, prin râvna și dragostea pentru munca creatoare pot să creadă că au suficient motiv de a-și fi creiat un titlu din încrederea și prietenia statului ocrotitor. Mai mult ca ori când iese în evidență inutilitatea sistemelor politice compresive și apare foarte clară neputința de a se substitui ceva imperativului istoric care impune un sens imuabil faptelor tre-

CONSTANTIN BRANZEIU
Doctorand în Teologie
Președintele Federației studenților Români de peste hotare.

In cadrul unui regionalism constructiv

Ca și tradiționalismul ori modernismul, regionalismul nu mai contsitue astăzi o problemă îmbietoare la discuții, în consens sau în contradicție; el a fost, cam de multă vreme, trecut la eticheta negativismului național, findcă definițiile sale au devenite concepte false, cari au îmbrăcat posibilități iluzorii, în drumul oricărei conceptualități de unitară expresivitate etnică: el a fost mereu privit ca un ferment dislocator și refractar unificării spirituale și fizice chiar a acelui tot național pe care-l dorim cu toții și nu-l avem încă.

Popor format pe aceste locuri aproximativ în acelaș timp cu popoarele din Apusul romanic, neamul nostru, un *suflet* și o *credință* în vitalitatea sa, s'a menținut aici după părăsirea Daciei, dar linia sa normală de evoluție s'a frânt în repetate rânduri de atâtea invazii de neamuri, al căror sânge amestecându-se în amalgamul inițial traco-daco-roman, i-a încetinit mersul și a adăogat la cristalul originar mereu, mereu alte straturi asimetrice, pe când neamurile înrudite din Occident creșteau și se desvoltau la bătaia liniștită a soarelui, —asemenea unui mugure în plină ascensiune,— ca să fructifice apoi în civilizații pe care le cunoaștem.

Tocmai în aceste imixtiuni etnice, ținute lanț din sec. III-lea până în vremea Turcilor, stă cauza primordială a flagrantei lipse de unitate a noastră. Un străin are de ce să se mire că n'a găsit în tot drumul său prin țara noastră (drumul, evident, pe traseul orașelor) *tipul adevăratului român.*

Amintesc aci o remarcă făcută de cineva dela noi, pe care poate s'o verifice fiecare: intrați într'un teatru, o sală de întruniri sau la cinematograf și aruncați o privire peste marea de capete de acolo.... e cel mai caleidoscopic peisagiu! Nimic din trăsătura expresivă a unui tot fizic! Și acest divertisment nu ne încântă, cu toată varietatea sa seducătoare!

Și totuși expresiunea tipului etnic românesc există, dar atunci trebue să iei drumul regiunilor muntoase și a zonelor adiacente. Aci s'a păstrat tot ce poate fi mai curat și specific la poporul nostru. Imperativul unei ofensive de fuzionare dela munte spre orașe devine *absolut*, dacă ne gândim la grabnicul proces de unificare a fintei noastre fizice. Numai în felul acesta și-ar găsi o atenuare și tendința de ponegrire a centrelor tentaculare orășenești, alarmate de valul proaspăt de munte, periculos străinilor cuibăriți, mai ales în orașele de provincie și din apropierea munților. E semnificativă, în această privință, atitudinea străinilor...

Și iarăși, călcând, din Nordul Bucovinei și până jos la Porțile de Fier, pe spinarea Carpaților, prin culoarele intercarpatice și colinele carpatice, ori intrând în inima munților Apuseni, vei întâlni, și în acest drum, particularități regionale, datorate desigur deosebitelor dozări procentuale — în minus sau în plus — ale elementelor constitutive inițiale, dacă nu cumva trebue să pășim mai în adânc pe calea vremurilor premergătoare istoriei, când regiuni din curprinsul Daciei se prezintă, în conspectul ei general, cu facies-uri deosebitoare. Oltenia, regiune relativ mai bine cunoscută, e un exemplu, prin varietatea, bogăția și caracterul specific sub unghiul căruia se prezintă în cuprinsul geografic al Daciei preistorice.

De aceea să nu ne lăsăm intimidați de înclinarea contemplativă a unui moldovean, aplicarea dârză la realitate a unui oltean, ori privirea vizionară a moților, căci aceste deosebiri își trag origina din străvechi isvoare și nu sunt de loc în contradicție — cum n'au fost nici atunci în cadrul mai mare al Sud-estului european sau al Daciei — cu expresiunea postulată de unitară structură spirituală a neamului nostru.

Findcă s'a făcut până acum prea mult caz de particularism și regionalism suntem înclinați — pe nedrept, — a condamna orice țâsnire originală de pe pilonul caracteristic unui bloc geografic oarecare. E un lucru de care trebue să ținem seama: *vitalitatea* unui neam, în întregimea sa, își primește și își hrănește virtualitățile din receptaculul proaspăt al *vitalităților locale*, mărunte, care, la rândul său, își înfige rădăcinele în pământul îmbibat de aceeași viață istorică— străveche sau mai nouă — ori de acelaș tradiționalism înviorător.

Ideia unor blocuri geografice, istorice și tradționale, în concepția istorică — de largi perspective și adâncă pătrundere a vieții universale — a d-lui profesor N. Iorga, apare cu o forță constructivă în sensul colaborării spre o unificare.

Tendințele regionaliste, care în aparență par a fi *centrifuge*, în dauna unei polarizări spre un singur punct unificator, nu sunt în realitate decât forțe *centripete*, asemănătoare micilor râuri, cari alimentează fluviul cel mare al unei națiuni, condiționându-i debitul și frecvența posibilităților de creație, care să-i poarte pecetea individualității sale etnice

In sensul acesta, regionalismul ia întreaga amplitudine a unei energii constructive, rămânând ca singura rezervă a puțințelor de afirmare națională.

Insă regionalismul mai înseamnă și altceva: el este greutatea care ține cumpăna dreaptă a vitalității și creațiunilor unui popor.

Se întreabă unii: ce a dat Oltenia față de bogăția spirituală — incontestabilă — a Moldovei?; ce înseamnă Dobrogea ori Basarabia în configurația spiritualității noastre actuale? Incapacitate de creații? Spirit închistat și plămădeală stearpă? Ori fruct mâncat de vierme înainte de vreme? Sau grăunte nefecundat? Intrebări inutile și superficiale de poet pesimist...

Findcă tocmai acolo se ascunde rezervorul potențialului de mâine al creațiilor acestui popor, când comoara sa spirituală se va fi secătuit aiurea...

Suntem mai optimiști decât ne socoteam...

D. BERCIU

Răspuns „Istorismului resemnării" al d-lui Mircea Vulcănescu

Prezentul răspuns nu-i un produs ocazionat de sărbătoresc. Moartea lui Christ n'a închis în sine numai evenimentul Mântuirii! Moartea lui Christ a însemnat, pe lângă aceasta, filosofia celei mai sublime resemnări, pe care a cunoscut-o vre-odată istoria omenirii.

Iată de ce am accentuat, că nu această resemnare mă face, printr'o asociație de idei (îmbrățișind simple concepte și nici decum identitatea vre-unor situații!) — să reflecteze asupra resemnării ce aservește azi — cum pretinde d. Mircea Vulcănescu— spiritualitatea tinerei generații.

Sunt însă de părere că cele afirmate de d. M. V., în această privință în „Dreapta" din 26 Martie a. c., își asumă răspunderea unei erori logice, dacă nu cel puțin a unei exagerări.

Chiar d. Manoliu, prototip al experienței spirituale autentice, „agonicul" și „nietzsche"-anul „Tinerei generații" — (cum e considerat de d. M. V.), i-a răspuns prin ziarul „Cuvântul", adoptând tot calea logicei.

D. M. V., e un gânditor de reală valoare și unul dintre cei mai culți reprezentanți ai „tinerei" generații. D-sa are o platformă de gândire foarte întinsă, care însă n'o împiedică de a fi adesea și abstractă.

Mărturisesc, că mi-ar veni greu să îmbrățișez întreaga reflecțiune a d-lui M. V. asupra „resemnării" — generației d-sale — tinere.

E o inferioritate, pe care nu mi-o ascund și care mă obligă de a-l urmări „pe părți" pe d. M. V., descoperindu-l încetul cu încetul și nu dela început în „ensamble"-ul d-sale.

Iată ce înțelege d. M. V. prin „Istorismul resemnării": atitudinea tinerilor, cari recunoscând primatul valorilor spirituale și caracterul derivat al preocupărilor politice, se solidarizează cu mediul (numai fiindcă și-ar da seama, că sunt atât de legați de el, încât nu se poate desprinde!) — căutând să-l îndrepte — (în loc de a-și căuta numai propria lor mântuire în universalitate!).

Neprocedând deci, cum se pare, că ar fi recomandabil — (adică în mod absolut egoist) — ei au convingerea că fac un sacrificiu (!?!)

Il comit însă — se pare — din considerațiuni în bună parte estetice (findcă, pre câte îmi amintesc, le-am întâlnit odinioară și în „Pseudokinegeticos"):

„Orice altă atitudine ar fi *inegalantă* și *zadarnică*", spune d. M. V.

„Omne tullit punctum qui miscuit *utile dulci*...", spunea Alexandru Odobescu.

Sărmană generație! Procedând astfel, ea evident se „ratează" și riscă primejdia de a rămâne în istorie!

Pentru a întări cele afirmate, d. M. V. citează „Cântecul de jale" *instrunit* de V. Pârvan, din care reiese, limpede, asemănarea puternică dintre resemnarea produsă de sacrificiul acestei tinere și obijduite generații, constrânsă a rămâne în istorie și resemnarea măreață, în fața morții, a celor ce, pe front, zăgăzuiau puhoiul dușman!

Și (fiindcă e vorba tot de o generație de gânditori), d. M. V. ne mai servește pe tipsie, — „pro causa", încă un exemplu de istorism al resemnării, expus de d. prof. N. Iorga, cu prilejul morții unui oarecare Tolstoi.

Dar să vedem cari sunt nevoile de fapt, cari fac să se nască acest istoric *istorism* al resemnării. D. M. V. spune: „In primul rând „setea de realitate". — Nu setea de activitate" (Doamne ferește!). Activitatea nu-i doar decât o simplă și poate searbădă agitație. D. M. V. spune: „Te agiți ca să te simți fiind" (sau cum am spune noi pe un limbaj mai „*terre-à-terre*" — „vorbești, ca să te afli în vorbă!").

Această sete de realitate e drămuită și strâns condiționată, de spațiu și timp („*hic*" et „*nunc*").

Concluzia: geniul nu mai este o entitate, care să cucerească spațiul și să 'nfrunte veacurile. Dacă el nu provine dintr'un mediu cu tradiție, el nu poate sparge cadrele mediului în care a apărut și moare, ca simplu precursor al unora ce-ar putea deveni genii, numai fiindcă l-au avut pe el înainte! Iată și motivul pentru care, George Enescu nu poate fi geniu, iar generația tânără riscă să nu fie!

Fiindcă ei deabia, îi revine sarcina de a creeă acel mediu, de necesară preexistență geniului și în fața destinului ce poți face oare decât *să te resemnezi!*, pentrucă, cum ar spune d. M. V.: „deși fiind, așa cum ne simțim fiind nu putem fi, fiindcă nu suntem după cele ce trebuiau fi!".

Și-atunci ne punem și noi întrebarea d-lui M. V: „Dar cum trebuie să fim, dacă nu așa cum suntem?".

De-aci încolo, din întâmplare facem „trasseu" comun cu logica d-lui M. V.

Iată însă, că la sfârșitul părții No. 2 întâlnim iarăș o contradicție:

„Cheia întregei atitudini a istorismului resemnării stă'n convingerea că întărirea vieții în comun nu-i cu putință *decât dacă o pleiadă a celor mai buni ai generației se vor hotărî să se sacrifice, să renunțe la împlinirea lor, la autorealizarea lor, pentru binele celor mai mulți*".

Și-atunci ne punem întrebarea: întrucât „împlinindu-se" sau „autorealizându-se", ei n'ar mai contribui la binele „celor mai mulți"?

Când cineva se „autorealizează", îndeplinește, implicit, toate și aceleași condițiuni, pe cari — căutând să ajute pe alții (pe cei mulți!) spre a se realiza, (făcându-le astfel „binele"!) — ar lupta să li le impună.

Afară doar dacă „autorealizarea" n'ar presupune o răsvrătire împotriva unor creații firești, — sau cel puțin considerate firești numai pentru cei mulți — și în care caz pretextul nesincer al originalității și autenticității ar suferi dispretul realității și adevărului.

Logica e deci simplă!

In lumea realității predomină o lege a armoniei. In virtutea ei, noi ne manifestăm, acomodându-ne unii altora.

Viața își desfășură angrenajul ei în mod armonic. A te acomoda, înseamnează a te integra ritmului firesc al vieții.

Dar acest ritm firesc, aparținând legii imuabile și eterne a vieții nu face decât să acorde spiritualității, în virtutea armoniei universale — o deplină independență.

Greșit afirmă deci d. M. V., că „acomodarea înseamnează moartea vieții spirituale".

Dar, d. M. V. încheind, spune un mare adevăr:

„Istorismul resemnării, încăpând pe mâna unor oameni, cari s'ar acoperi pe ei cu justificarea pe care o aduc mediului, din care fac parte, *ar deveni ipocrizie*".

Noțiunea aceasta de „ipocrizie" e o noțiune foarte delicată, dar din nefericire și foarte adevărată.

Ea ar trebui să dea de gândit, mai ales când ar fi vorba să se afirme „crezul" unei generații.

Și mai ales când acest „crez" nu este în realitate „crezul" ei!

O generație, atunci când e atât de bine înzestrată (cum se pretinde) e de dorit, ca neapărat, să se „autorealizeze".

Evident numai dacă „autorealizarea" ei nu înseamnă altceva decât creație de preț, muncă cinstită și fructuoasă, pagini de glorie pentru Neam.

Pretextul resemnării oferă iluzia creștină a adevărului, dar ascunde, în sine, realitatea păgână a ipocriziei.

SERGIU DIMIREANU

Anchetele noastre

Căminul și popota școlii politechnice

Spiritul organizat ingineresc al politechnicianului, nu putea să omită, una din cele mai importante probleme, organizația materială a vieții studențești, căminul și cantina, problemă, pe care au rezolvat-o în mod admirabil, încă de foarte multă vreme, în ordine cronologică, popota, fiind una din cele mai vechi organizații studențești.

Și dacă studențimea în politechnică a rezolvat această problemă în mod cât se poate de frumos, și dacă și azi organizația lor e prosperă și nu suferă de boala „deficitului" care roade organizațiile similare dela alte facultăți— o datoresc aceasta, Rectoratului școlii, care dându-și seama de gravitatea acestei probleme, le-a dat tot concursul, subvenționându-i sau ajutându-i în mod indirect.

Faptul că popota și căminul, nu are un local propriu, nu stânjenește prea mult, deoarece Rectoratul, se îngrijește el de clădirea din str. Berzei, unde își are sediul popota, plătind o chirie anuală de circa 590.000 lei.

Dacă mai adăogăm și faptul că, tot Rectoratul, plătește lumina și apa, ce se consumă, vedem că cea mai grea parte, e rezolvată de Rectorat, care denotă o perfectă înțelegere a nevoilor studențimii dela Politechnică.

Popota, este instalată în corpul de case mărginind str. Berzei. In clădirea din fundul curții se află căminul.

Urcând o scară de câteva trepte, se pătrunde în sala de mese. O sală, potrivită, aproape neîncăpătoare pentru marele număr de consumatori, aproape 750 pe zi, dar perfect curată și luminoasă.

Pe dușumeaua de scânduri, bine întreținute, se înșiră mese lungi de 10—12 persoane, acoperite cu mușamale curate (inginerii sunt mai practici), și înconjurate de bănci. Draperiile dela ferestre și albeața zidurilor, dau un aspect frumos sălii de mâncare.

In fund, la dreapta, se află biuroul comitetului. Este o porțiune din sala de mese, separată printr'un grilaj de lemn.

E ora mesei.

Sala se umple încetul cu încetul.

In cancelarie e activitate. Ne îndreptăm într'acolo. Foarte amabil, președintele ni se pune la dispoziție, arătându-se foarte încântat când aude scopul vizitei noastre.

Conducerea e pur studențească.

Un comitet de 14 (9 membri în comitet, 3 cenzori și 2 controlori), conduc popota.

Ne interesează activitatea biurocratică.

Incepem cu „contabilitatea", „cheia de boltă" a organizațiilor materiale.

Sistemul „dublei partizi" e în grația politechnicienilor, și un complex de registre, pline de cifre, (complex pentru noi profanii, dar foarte simplu pentru jongleurii cifrelor), dă posibilitatea să ai în orice moment o situație a popotei.

Casieria funcționează foarte bine, și popota se poate lăuda cu un fond de rezistență, dé câteva sute de mii de lei, pentru zile negre.

Ceilalți gestionari, (secretar, controlori, cenzori) ne dau și ei explicațiile necesare. In general o administrație bună, care poate rezista celui mai exigent control și care depărtează dela început orice suspiciuni.

Cerând relații asupra consumatorilor, ni se spune că sunt 2 categorii: 1) membrii popotei și 2) externi.

Membrii popotei sunt studenți în politechnică. Sunt circa 200 bursieri. Bursele se acordă de către comitetul de 25 de studenți. Gratuitățile sunt foarte puține. Restul au reducere de 75 la sută.

Costul mesei pe zi — prânz 3 feluri 20 lei — seara tot trei feluri, 18 lei.

Externi sunt studenți dela alte facultăți și plătesc 41 lei masa pe zi.

In privința „menu-ului" este recunoscut de toți că se dă o masă foarte bună, curată și substanțială.

Se servesc ca felul III, prăjituri de cofetărie preparate de un specialist.

Prin însăși faptul că nu au cheltueli cu lumina și apa, conducătorii popotei, își pot permite să dea o masă mai bună.

In ceeace privește serviciul la masă, după ce s'a completat numărul de 10—12 persoane, omul special angajat, servește fiecăruia cele 3 feluri. Pâine se servește la discreție.

Trecem în bucătărie. Activitate intensă. Personalul de serviciu bine îngrijit. Toți au, fie halate albe, fie colorate, după serviciu. Bucătăria e curat întreținută. Mașina de gătit e perfect amenajată pentru popotă. Ni se pare puțin cam mică. Intr'un colț ni se arată „grătarul" special, care dă posibilitatea să se servească „mititei" și fripturi.

Menu-ul îl organizează cei 2 popotari săptămânali, cari fac și cumpărăturile, dimineața, la piață, însoțiți de studentul de serviciu.

Alimentele ce se scot din magazie sau vin dela furnizori direct, sunt controlate de studentul de serviciu, și nu rare ori se întâmplă ca acesta să refuze alimente care i se par nu tocmai corespunzătoare prețului și ofertei.

Dealtminteri instituția aceasta a „studentului de serviciu", pe care am găsit-o în toate organizațiile similare dela celelalte facultăți, este foarte bună, prin faptul că permite un control zilnic al adunării generale, și dă posibilitatea ca fiecare membru să ia parte la gospodărie.

Trecem în cămin.

O clădire cu un etaj. In față un mic balcon-terasă, în formă de semicerc, permite, în zilele frumoase, o recreație în aer liber.

Camere de 1, 2, și 6 persoane.

Locuesc circa 60 de studenți.

Desigur, un număr destul de mic.

Dealtminteri, prin însăși genul studiilor lor, cari necesită liniște deplină, pentru o cât mai completă concentrare a atenției, politechnicienii preferă cameră în oraș. Și cum politechnica, în general, e apanajul băeților cu „ceva stare materială", chestia căminului nu constitue o problemă.

In ultimul timp — ne spune Președintele — o ducem cam greu, din cauză că nu ni se mai dau subvențiile la timp... Suntem în urmă cu 2 luni... Am recurs la fondurile de rezistență.

Il consolăm, spunându-i că Societățile celelalte nu și-au luat subvențiile, pe 4-5 luni în urmă și că spre marea lor nenorocire nu au fonduri în casă cu care să facă față nici cheltuelilor zilnice....

Părăsim această solidă organizație studențească, urându-i președintelui, ca în cel mai scurt timp să vedem popota și căminul, instalate într'un local propriu al studențimii dela școala politechnică.

DEMETRIAD

In vederea concursurilor interuniversitare dela Timișoara din 12, 13 și 14 Mai a. c. Societățile sportive studențești din Centrul București sunt rugate să anunțe de urgență, la care din probele de: atletism, foot-ball, oină, tennis, etc., vor participa.

Comunicările și înscrierea echipelor se fac la sediul Centrului, dela 19-25 Aprilie a. c., între orele 18—19.

Pâine, pentru muncitorul român

Muncitorul român moare de foame în țara unde pușcăriașii au luat concediu și fac politică.

In vremurile acestea de criză aspră, fabricile sunt pline, de oameni ce n'au nimic comun cu sufletul nostru.

Acolo se dospește ideia răsvrătitoare, se frământă idealurile comuniste.

Prin întreaga sa structura Românul e refractar celor propovăduite de Karl Marx și acoliții săi de astăzi. Totuși avem în țară un număr de comuniști ce țin mereu în fierbere siguranța acestui neam.

Și dacă noi privim cu înfrigurare atât la evenimentele ce se pot ivi mâine, cât și la muncitorul român ce moare de foame, cei puși să cârmuiască somnolează și benchetuiesc pe leșul patriei.

Inconștiența politică a ajuns la apogeu.

Nu se găsește un singur ministru, care să aducă o lege de proteguire a elementului românesc.

Faptul ar părea fără sens în altă parte. La noi se impune această proteguire. Căci nici când Românul nu s'a simțit mai năpăstuit, în propria lui țară.

Un Stat se impune să fie egoist. Altfel moare.

Muncitorii străini trebuiesc zvârliți peste graniță. Elementul românesc trebuie să precumpănească.

Dar pentru aceasta trebuiește curaj.

Cei ce nu-l au, să plece.

Centrul Studențesc București, primește înscrieri pentru Congresul Micii Ințelegeri Studențești de la Belgrad între 19—25 Aprilie.

Cei cari doresc a participa se vor adresa d-lui .. Taftă, casierul C. S. B. între orele 12—13 și 18—19 la sediu, b-dul Schitu Măgureanu 2.

Sunt necesare cartea de student și patru fotografii.

Costul participării este de 1500 lei fără excursii și 3150 lei cu excursii.

Pentru celelalte centre studențești taxa de participare este:

Iași: 1450 lei Belgrad; 3200 cu excursii.

Cernăuți: 1550 lei Belgrad; 3200 cu excursii.

Chișinău: 1550 lei Belgrad; 3300 lei cu excursii.

Oradia: 950 lei Belgrad; 2700 lei cu excursii.

Arad: 750 lei Belgrad; 2500 lei cu excursii.

Sibiu: 1050 lei Belgrad; 2800 lei cu excursii.

Cluj: 1050 lei Belgrad; 2800 lei cu excursii.

Timișoara: 750 lei Belgrad; 2500 lei cu excursii.

Studenții din provincie, se pot înscri și direct la U. N. S. C. R. trimițând pe adresa d-lui **M. Livadaru**, directorul departamentului externelor **U. N. S. C. R., B-dul Schitul Măgureanu 2,** patru fotografii, un document care să arate calitatea de student și prețul participării.

Realizările regimului hitlerist

Opinia publică românească nu cunoaște mișcarea național-socialiștilor germani, decât de la 14 Septembrie 1930, când ea s'a afirmat pentru prima dată în mod impunător.

N'a putut-o cunoaște înainte de această dată, pentrucă presa jidovească și cea de informațiuni, a știut să treacă sub tăcere toate mișcările antisemite, cari au avut loc în Germania în toată perioada postbelică.

Sistemul continuă și acum, căci nimeni nu a luat încă cunoștiință din gazetele cotidiane, că în **Canada există o formidabilă mișcare antisemită, în Elveția deasemeni, în Africa de Sud, în Olanda, în Suedia** și chiar **în Anglia** s'au creiat grupări politice cu program antijidovesc.

Cum au tălmăcit jidanii primul succes hitlerist dela 14 Septembrie 1930? „Un val de nebunie, datorit crizei și făgăduelilor demagogice". *„Național-socialiștii nu vor ajunge nici-odată la guvern"*.

Urmează alegerile din Iulie 1932: hitleriștii obțin *13.000.000 voturi*. Presa jidovească găsește imediat leacul: *„Mișcarea hitleristă și-a atins punctul culminant. Deacum începe declinul"*.

In acest timp Internaționala aurului și cea masonică lucrează de zor: partidul clerical, care este la putere, deslănțue o nemaipomenită prigoană împotriva hitleriștilor; se interzice portul svasticei, al uniformelor, etc.

Totul este zadarnic căci la 5 Martie 1933, **17.300.000 de germani votează pentru Adolf Hitler și împotriva democrației judeo-masonice.**

Jidovimea nu se poate desmetci, totuși are destulă putere să strige: *„Hitler se va lăsa de antisemitism, bun numai pentru opoziție.*

„Nu va realiza o iotă din programul său."

Care este însă realitatea? Ne-o spun tot gazetele jidovești: *„Evreii din Germania trăesc clipe de groază"*. *„Germanii au intronat practicele din Evul Mediu"*, etc.

Căci numai în 2 luni de guvernare, hitlerismul a aruncat 150.000 de jidani peste graniță, a introdus **„Numerus Clausus"** în barouri și profesiunile libere, i-a scos pe jidani din teatru și cinematograf, a interzis **„Jazzul"**, a distrus literatura marxistă și pornografică, a interzis publicațiile antinaționale și a înfundat pușcăriile cu toți hoții și comuniștii.

In locul haosului, creiat de principiul descentralizării, asistăm astăzi la unificarea politică și spirituală a Germaniei.

In locul troglodiților somniferi și bâlbâiți, miniștrii sunt oameni de 35 ani.

In locul desmățului marxist, sindicatele muncitorești se rânduiesc sub cutele drapelului cu svastica.

In locul facultăților acaparate de jidani, vedem astăzi *Universitatea din Leipzig interzicând cu desăvârșire INSCRIEREA ORICARUI JIDAN.*

Preceptele stupide ale Revoluției franceze, spiritul pa'șoptist și toate celelalte baliverne democratice își trăesc ultimele clipe.

In cadența batalioanelor de asalt hitleriste, o nouă concepție pune stăpânire pe omenire. Rasa arică se retrezește prin biruința de astăzi a Svasticei în Germania.

Bocituri, proteste și liturghiile cu bragă, oficiate de câteva jigodii democrate, amatoare de-a fi publicate la „Adevărul", nu vor folosi la nimic: *Svastica va birui pretutindeni.*

Și dacă jidanii nu vor înțelege să ia drumul Ugandei, *atunci problema jidovească se va rezolvi pentru totdeauna: prin pârjol și topor.*

Ion V. Emilian

CALVARUL CRUCII

Dincolo de pustiirea anilor grei, dincolo de răutatea lumii, dincolo de hotarele vremelniciei omenești, de peste veacuri și de peste culmile vieții, între truda existenței a unor vieți chinuite și nădejdea unor vremi mai bune, crucea, simbol de suferință și de chin, dăinuește de peste 19 veacuri, cu isbăvirea, iertarea și credința.

De veacuri, prin sacrificiul lui Isus, până la El instrument de obidă, batjocură și tortură, a spintecat tăriile seninului, a încrustat cu sânge pecetea dumnezeirii și a ridicat pe oameni pe culmile cerului, deschizându-le porțile ispășirii omenești.

Intre doi tâlhari crucificați și ei, trupul nazarineanului a sfințit prin patimile Lui, ceeace micimea tuturor batjocoria, și lemnul ispășirii a devenit prin sacrificiul Fiului lui Dumnezeu, imnul veacurilor viitoare, simbolul infamiei, devenind simbolul credinței.

Și veacurile au trecut, ani s'au scurs, vremea s'a troenit peste vieți și vieți, norii suferințelor adulmecându-se când și când, ici-colo, pretutindeni.

Peste violetul purpuriu al sângelui nevinovat, revărsat de valurile creștinătății, în epocile de prigoană ale ultimilor împărați romani, timpul a cernit clipă cu clipă, zi de zi, vălul de tămâe și smirnă, văl străveziu de mirodenii, aureolând catapetesmele bisericilor, cu nimbul Celui care a pătimit.

S'au abătut dureri și lacrămi, calvarul crucii s'a repetat ades, dar crucea a rămas și a dăinuit vitregiei timpurilor.

Frescă din biserica „Stella Maris" din Balcic de pictorul Demian.

Și azi, nori grei, nori de furtună s'au abătut din nou.

Și azi ca și eri, micimile dintre noi ne macină, ne frământă, ne chinue, amestecându-ne tina în noroiul păcatelor de fiecare clipă, oameni dospiți în aluatul durerilor cotidiene, suflete măcinate de ambiții și interese personale.

Eri o lume nouă suferia pentrucă îndrăsnise să se nască. Azi, aceeași lume, învechită, suferă, pentrucă nu vrea să moară.

Eri, crucea pornise drum greu pentru înfăptuirea unei vieți de purificare și de renaștere!

Azi, crucea stărue stingheră și părăsită să readucă la calea adevărată, pe cei ce au greșit drumul!

Eri crucea strălucită, plină de lumina Mântuitorului, azi veghează pentru a nu ne depărta de ea.

Și eri și azi și totdeauna, Crucea a fost, este și va fi imnul credinței omenești, semnul de isbăvire al noroadelor, semn al păcii și al dragostei de oameni.

Sacrificiul lui Isus, chiar dacă a fost simplu om, prin calvarul crucii obidite, stropite cu sânge și țintuită, prin cuie, de carnea Celui care a murit pe ea, a lăsat viață nouă, nepătată, plină de căldură și de seninul nepătrunsului mister, al vieții și al morții.

Și lemnul Crucii de acum 2000 de ani, a isbăvit păcatele strămoșilor noștri, dându-ne putință să ne isbăvim și noi, noi cei umili, cari luăm adesea, numele Domnului Dumnezeului nostru în deșert.

SILVIU NICULESCU

Colecta „Universului"

pentru studențime (proecte)

Săptămâna trecută a avut loc la „Universul" o consfătuire între d. Stelian Popescu și conducătorii societăților studențești, spre a se vedea care ar fi cea mai bună întrebuințare a sumelor colectate de „Universul" pentru studenți.

Reprezentanții studenților au arătat nevoile cari trebuesc satisfăcute mai curând.

Dar sunt atât de multe, atât de variate necesitățile cari se cer în primul loc rezolvate, încât oricâtă bunăvoință ar fi, cu sumele dela „Universul" e greu să fie satisfăcute toate.

Noi, am vrea ca fundația care se va ridica din ofranda întregei națiuni, să folosească tuturor studenților, să împlinească una din acele nevoi cari sunt comune tuturor, pentru a rămâne generațiilor viitoare un simbol al entuziasmului și solidarității naționale.

S'ar putea astfel ca pe acel teren care a fost destinat „Cetății universitare" unde se vor ridica viitoare institute universitare, căminuri și cantine studențești, să se clădească din fondul dela „Universul" un palat care să cuprindă **în primul rând sediile tuturor organizațiilor studențești și săli pentru adunările lor.** Un cazinou pentru distracții, un restaurant și hotel studențesc, ar completa restul.

Astfel, această fundație ar deveni centrul spiritual al „Cetății", aici ar pulsa puternic viața întregului tineret. Un focar de viață românească, de tinerețe curată și viguroasă de avânt și sinceritate, așa cum desigur l-au dorit subscriitorii din 1923.

Românofobie bulgărească

„Claudite jam rivos, pueri, sat prata biberunt!".

Ziarul „Cuvântul" din 11 Martie a. c., inserează o notiță, în care aduce la cunoștința opiniei publice românești, o veste suggestivă din Balcani: în ziua când se sărbătoria la Biserica românească din Sofia, aniversarea Unirii Basarabiei, un număr însemnat de Bulgari au manifestat ostil împotriva poporului românesc și a istoricei solemnități.

Faptul în sine n'ar trebui să mire pe nimeni.

Boileau spusese că **„Le style c'est l'homme"**.

Dar prin stil nu trebuie să se înțeleagă numai stilul în scris, ci stilul oricărei manifestări.

Când Bulgarii ne huiduie, ei nu fac altceva, decât să se manifeste, făcându-ne destinatarii sentimentelor lor românofobe, iar stilul lor de manifestare nu poate fi decât cel legat de făptura lor istorică: barbarii de odinioară au rămas și cei de azi!

Noi, Românii, ne irosim în dulcegării diplomatice, cari dacă au o tinctură de incontestabilă civilizație, micșorează, însă, în schimb, „alura" unei demnități viguroase și vii, care să impună fiorii de respect necesari tuturor celor ce au fost și n'au încetat de a fi dușmanii noștri.

Nu știm ce măsuri vor lua cei în drept, în raport cu cele petrecute.

Dar cei ce au în mână destinele unui Neam ce și-a creat din vitejii și suferințe veșmântul demnității, trebue să știe să dea, fără sfială diplomatică, răspunsul potrivit și meritat de oameni, ce aparțin încă barbarilor de acum zece secole.

Fiindcă altfel nu vor înțelege: **tucă nă glavă!**

Tiberiu Valerian

Cât costă?

O ceată de umanitariști, — vechi cunoștințe de al noastre — a leșinat de curând, la auzul „ororilor" din Germania.

Trezindu-se, și-au adus aminte că sunt membrii fondatori ai societății pentru Protecția animalelor și s'au năpustit cu mare viteză la haznaua lui Socor, unde au depus un protest, rezultat al frământării creerului lor — pané — timp de 5 zile.

„Adevărul" din 12.IV.1933 a publicat acest model de înaltă concepție umanitaristă — numai când e vorba de jidovi — iscălit pe lângă proxeneții și pensionarele lor, amintiți mai sus, de o sumă de nevăzuți, inexistenți, și de unii chiar prin „fără fir" (vezi Mac Constantinescu).

Pentru unii semnatari nu e nimic de relevat; sunt jidani, cu nume camuflate, și cu fața plină de lepră specifică cari nu fac altceva decât să-și apere coreligionarii năpăstuiți de batalioanele lui Hitler.

Pentru alții, mai mulți de altfel, vom avea noi grijă la timp, ca să mai redacteze un protest de data asta referindu-se la propria lor piele „flagelată și ruinată cu un cinism și o cruzime, etc. etc."

Până atunci îi întrebăm cât le-a eșit, pentru depunerea ilustrelor semnături?

Cu cât a fost văduvit „fondul național", în folosul acestor „șabăs-goimi"?

Și credem că a săltat bine comerțul fiindcă iluștri X și Ygreci, au scris sus și tare că: „Reacțiunea fascistă, consecventă cu caracterul ei destructiv, a pornit o ofensivă de nimicire și împotriva gândirii și a spiritului Creator".

Dar paranoicii au progresat în timpul redactării astfel că închee cu:

„Convinși că protestul nostru va găsi și în opinia publică din România un deplin răsunet, cerem tuturor adeziunea pentru acțiunea noastră".

Și ca o dovadă că protestul lor a găsit un deplin răsunet, le comunicăm că și noi ne-am convins de dreptatea cauzei și îi rugăm să ne comunice când și la cine se primesc adeziunile, spre a le putea depune și noi prinosul nostru, cât mai curând.

Până aunci, le dăm un sfat să nu cheltuiască chiar toți talanții câștigați cu această afacere, căci statul este sărac și în spitale nu se mai primesc gratuit, mai ales așa oameni mari.

FLORINESCU

In atenția d-lui Dim. Gusti!...

Statul, înțelegând mizeria în care se zbate marea majoritate a studențimii române, fii de țărani, fără posibilități materiale, pentru a putea face față exigențelor universitare, a acordat burse de cămin și cantină.

La început s'au acordat din belșug aceste burse și se plăteau regulat, deși nu exista nici „oficiul burselor" de pe lângă rectorat și nici experți și para experți contabili.

Astăzi au mai rămas câte 30—40 de burse de fiecare facultate și nici nu se plătesc regulat, oficiul fiind în restanță cu plata burselor pe câte 2—3 luni în urmă.

Deși amăriți studenții că nu-și pot încasa bursele, mai sunt nevoiți să sufere șicanele tuturor contabililor de talia d-lui Stoenescu et Co.

Cineva care ar trece pe culoarul rectoratului între 5—7, ar putea citi revolta în sufletul bursierilor, amânați cu săptămânile.

Studenții sunt tratați de „paraziții" oficiului, ca niște cerșetori. Este o situație intolerabilă.

La ce bun acel „oficiu" amenajat în stil modern, la ce bun lefuri funcționarilor și gratificații, când nu-și poate îndeplini menirea?

Desființați-l, căci în loc să ne aline durerea mai rău ne-o mărește și ne fură timpul de bibliotecă, amânându-ne cu săptămânile.

Dați bursele în seama facultăților, cari își cunosc mult mai bine studenții și nevoile lor. Ar fi mai convenabil din mai multe puncte de vedere:

1) Dispărând salariile și cheltuelile oficiului, din aceste sume se pot creia câteva zeci de burse.

2) Dispare formalismul greoiu de până acum, care a exasperat pe studenți, prin faptul că nu mai e nevoe de timp, până ce facultatea să comunice oficiului, acesta să răspundă și așa mai departe.

3) Din punct de vedere al posibilității de plată regulată a burselor, facultatea oferă multe garanții, având fonduri de care poate dispune, până la încasarea cotelor dela minister.

Și mai ales scăpați-ne, Domnule Ministru, de analfabeții aceia dela biroul burselor, cari neînțelegând mizeria noastră și că ei trăesc din bursele noastre, ne sfidează și ne face să ni se urce sângele în obraz.

Cel puțin dacă nu ni se dau bani să nu ni se terfelească demnitatea noastră de studenți, de către oameni cu 6 clase comerciale.

Misterul numărului 10

Seletzky spion sovietic

—Miliarde și documente militare. O prietenie care spune mult, Rezolvarea unui mister. Plutonul de execuție —

Una din cele mai lărmuitoare afaceri, care comprimă până la urlet pagina scandaloasă a epocii.

E atâta tehnică polițistă și cinematografică, încleiată în înșelăciune, încât faptul pare desprins din planurile zăpăcite ale celui mai deșănțat americanism.

Eroul plin, dolofan, ciung impozant și doldora de bani Bruno Seletzky — reprezentant al unei case de munițiuni, colecționar rafinat de documente militare și scrisori intime, care a fost într'o bună zi deranjat de oamenii fiscului.

Inșii stăruitori într'ale contabilității, scotocitorii de fraude, au rămas uluiți în fața actelor cari trebuia să se găsească în casa de fier a aramtei.

DUPA VREME BUNA...

Și până a fi arestat Seletzky au trecut zile. S'a plimbat nestingherit, chefuitor, în companii parlamentare, a rupt sigilii (crize nervoase) și a avut mare grijă să pitească un cifru și cine știe câte acte, cari rămân deocamdată numai în gura svonului.

O întreagă furtună s'a deslănțuit în parlament.

Printre actele lui Seletzky s'a găsit și o însemnare, datată 1930 (adică anul în care se lansase svonul că vom fi atacați de Soviete) din care reese că România făcuse următoarele comenzi:

Skoda	lei	5.179.895.400
Schneider	„	1.770.761.970
Zbolowska	„	1.943.098.000
Total	lei	8.793.755.370

In fața parlamentului însă, ministrul de finanțe a făcut dovada că statul român n'a achitat casei Skoda din cele peste cinci miliarde de lei decât 260 milioane.

Ori în acelaș parlament, doctorul Lupu făcea afirmația categorică: Seletzky a plătit aproape patru miliarde lei șperț.

Logic, dar naiv, afirmația cădea — căci dela prima vedere e imposibil să achiți o sumă de patru miliarde când nu ai încasat dela Stat de cât 260 milioane.

PRIETENUL

Totuși istoria pare a se lumina...

Intr'una din ședințele Camerei s'a adus la cunoștința Adunării că Seletzky a avut un bun prieten, în persoana maiorului Vârzaru.

Vă amintiți procesul de spionaj care a vânzolit întreaga lună Mai a anului 1931.

Eroii principali (descoperiți): Paul Solomon și maiorul Vârzaru.

O serie de mărturisiri în fața justiției, paralel cu mutisme.

In corespondența convențională, (cât de mult îl plăcea o asemenea manieră epistolară și lui Seletzky, s'a putut vedea din hârtiile ridicate de justiția militară) alături de documente militare (idem) s'a găsit un tablou cu numere și nume.

Componenții bandei de spionaj lcrau la adăpostul numerelor și a așa ziselor nume conspirative.

Un număr a apărut suspect — numărul zece — nu prin rotunjimea sa, ci prin aceia că nu i se găsea corespondentul care să răspundă ca ceilalți prinși în fața justiției.

CINE E NUMARUL 10?

S'au pus o serie de premise. Reportajul de mare senzație era la înălțime — fără a lămuri însă nimic.

Cei cari dețineau cheia enigmei au fost cercetați îndelung. Rezultatul: nici Paul Solomon, nici maiorul Vârzaru n'au scos un cuvânt.

Cercetările întreprinse pe piste diverse au rămas infructuoase.

S'au șoptit anumite lucruri — atât.

Și totuși astăzi, dacă ne gândim la cele însemnate mai sus — procedeuri analoage — la cari se adaugă prietenia, spiritul aventurier, cinismul în fața justiției și proveniența comună (ambii au fost ofițeri în armata austriacă) pare că misterul începe să se lămurească.

Lângă toate acestea trebuie să mai ținem socoteală de sumele fabuloase cheltuite de Seletzky. Șperțuri de proporții uriașe zvârlite de el.

Viețuitor într'o anumită societate care îi putea satisface „patima" de mare colecționar de documente militare — omul nu precupețea banul.

De unde toate aceste sume considerabile?

Noi știm de unde aveau bani Solomon și maiorul Vârzaru. O știe toată lumea. Dela Soviete.

Banii se dădea cu scop precis: procurarea de documente, care privesc în deaproape apărarea noastră națională.

Din cele descoperite la Seletzky se pare că banii au avut acelaș scop. Și nimic nu ne obligă — până la proba contrarie — să nu credem că au avut acelaș proveniență.

Oare reprezentanța uzinelor Skoda, pentru Seletzky, nu era decât un simplu paravan, la adăpostul căruia lucra nestingherit, până acum o lună de zile?

Sau în cel mai bun caz, acelaș reprezentanță nu era o afacere cu mult inferioară celeilalte?

Nu se văd oare urechile înaltului personaj, însemnat în combinațiile de spionaj ale lui Solomon și Vârzaru, sub numărul 10? Iată ce e datoare justiția să lămurească. Și aceasta cât mai neîntârziat.

E momentul ca atât Seletzky, cât și Vârzaru să fie făcuți să vorbească.

Prin orice mijloace.

Și să nu se uite nici divulgarea numelor tuturor acelor politicieni s'au altceva, cari n'au dat îndărăt de a vinde interesele acestei țări — ceea ce pentru noi se chiamă trădare, act care în vreme de războiu, ca și în vreme de pace trebue încheiat în fața putonului de execuție.

Omul fără Helebardă

Centrul Studențesc București, în adunarea generală din 24 Martie a. c., și-a ales următorul comitet:

Președinte, **Florin Becescu**; vice-președinți: **Gh. Tănăsescu, A. Bădescu**; secretar general, **I. Antoniu**; casier, **I. Taftă**; bibliotecar **M. Zamfir**; secretari de ședință: **I. H. Gancevici, P. Tacu, E. Mereuță**; cenzori: **Ionescu Vasile, Gh. Cristian, N. Aldea.**

Aici București!.. Aici Moscova!.. Aici Geneva!..

Virgilică, ajuns mai mare la visterie, pre numele său armenesc Madgearu, a ținut să declare rituos, într'un discurs rostit la Senat — privitor la legăturile noastre financiare cu Geneva — că la răscrucea la care ne găsim astăzi, nu străfulgeră decât două drumuri: unul la Geneva și altul la Moscova.

Il știam pe vistiernicul amintit simpatizant foarte cu anumite cercuri, din partidul al cărui fruntaș e, și anume cu cele comuniste.

Pledoaria sa pentru Geneva, cu glas hârâitor, monoton, și ochi holbați, însemnează că încă se găsește pe tărâmul vechilor așezări, burgheze. Din acest punct de vedere nu avem nimic de zis.

Totuși termenii problemei nu au fost puși în întregime. Desigur că aceasta atât pentru a-i ușura rezolvarea, cât și din motive doctrinare.

Toți domnișorii politici uită candid însăși țara aceasta. Legăturile aeriene, sentimentale de cele mai multe ori, sunt făcute cu diverse capitale de pe continent. Nici unul dintre ei nu se gândește însă la ce se numește autarhie — și cu toții se gândesc numai la streinătate.

Autarhie — nu politică liberală „prin noi înșine", cum o înțelege d. Madgearu și cu toți ceilalți.

Autarhie — sensul plin, impus de realitățile zilei de azi românești.

Așa încât, înainte de Geneva și Moscova — Bucureștii, domnilor!

NE OFERIM

In inima Capitalei, s'a stabilit de curând teatrul maghiar.

Ne-ar interesa puțin instalarea acestui cuib de iredentiști cu cisme unse, precum și a focarului de Julești abstinente dacă nu ne-ar scoate din fire deșanțata propagandă revizionistă și accesele de patriotism — a la Budapesta — la care se dedau acești fii ai lui Arpad.

Reacțiunea autorităților noastre a fost mult prea blajină, ajungând până acolo de a nu vedea decât prea târziu că funcționarii maghiari — în mare număr — dela poșta din Cluj își făceau datoria cu prisosință către Budapesta, și nici decum către statul care îi plătea.

Acum asistăm la instalarea unui veritabil factor iredentist chiar în Capitala României întregite.

Și locul a fost bine ales în vederea scopului comun antipatriotic, vis-à-vis de tarabele „Dimineții".

La acest exces de gentileță din partea autorității românești, vom colabora și noi oferindu-ne a interveni pentru procurarea de pașapoarte — acestor neobrazați Rothermeriști.

Biuroul de voiaj

CUVANTUL STUDENȚESC

urează iubiților săi cititori, cu ocazia Sf. Sărbători ale Paștilor, multă sănătate și voe bună.

Cum sunt bătuți oltenii la primărie

In atenția d-lui primar al Capitalei

Nevoile m'au dus câteva zile la primăria centrală a municipiului București. Ceia ce am văzut acolo m'a umplut de mânie. Faptul că n'am reacționat imediat cu pumnii în obrajii principalului vinovat, se datorește unei pojghițe de civilizație și credinței că cei în drept vor lua măsuri neîntârziate, pedepsind pe cei vinovați.

Să precizez:

Cunoașteți pe harnicii neguțători ambulanți cari sunt oltenii. O parte din ei nu au un petec de hârtie care se numeste autorizație (ca să câștigi cinstit o bucată de pâine — trebuie autorizație!)

Impotriva acestora e întreprinsă o adevărată vânătoare. Coșurile cu diverse produse și cântarele sunt confiscate. După aceste „ordine" începe bătaia.

Gardienii comunali (unii duhnind a alcool) desnoadă în bătăi pe „culpabili".

CINE-I MARELE SATRAP?

In Duminica Floriilor, la ora 6, un oltean a fost bătut până ce a leșinat. A fost necesar să fie stropit cu apă. A doua zi a fost bătut din nou pentru a declara că... n'a mâncat bătaie.

In fruntea acestor bătăuși se află un domn Calutzki (Iaputzki, sau cam așa ceva), mai mare peste poliția comunală.

Ne-am mai întrebat de ce sunt snopiți în bătăi oltenii, iar jidănușii sunt lăsați să-și strige pe Lipscani, în plină stradă, marfa, nestingheriți?

Și am aflat: domnul Calutzki e nițel jidan, și-și protejează consângenii.

Domnule primar! nu poți oare să faci să înceteze acest scandal, zvârlind în primul rând afară pe acel domn Calutzki?

O cere studențimea, nu ca pe un favor—ci pentru dreptate.

TIBERIU ȘTEFANESCU

Aristide cel funebru

Vechia noastră cunoștință, Aristide Blank, și-a făcut din nou apariția.

Aristide cel funebru, personaj scelerat, care a lăsat pe drumuri familii modeste și numeroase, ce-și depuseseră la banca sa banii agonisiți cu sudoare și chin, reintră sfidând.

Recent a zvârlit din tiparnițele Sărindarului, în vitrinele librăriilor două volume, în care tratează chestiuni financiare și literare.

Simultan fotografia odiosului Blank a apărut în ziare.

Omul dorește — pentru a câta oară? — să dicteze în lumea financiară și politică — cine știe?... — a acestei țări.

„Adevărul" și cu suratele lui îi pun zilnic la dispoziție coloanele.

Procedeul e vechi și cunoscut foarte.

Intr'o vreme Aristide Blank a plătit mult ca să se vorbească elogios de simandicoasa sa persoană. A fost un întreg concert gazetăresc. Sute de articole trâmbițau geniul financiar, și talentul literar al aristidului blank.

De-odată tumbele stilistice au încetat ca prin farmec. Aristide plătea din nou. De această dată ca să nu se mai șoptească nici un cuvânt. Le pregătia falimentul.

Intr'o dimineață obloanele băncii și a numeroaselor sucursale nu s'au mai ridicat.

Aristide Blank și componenții bandei s'au plimbat nestingheriți. Și doar omenește se cădea altfel.

Astăzi reapare.

Pregătește o nouă lovitură.

Zvonul a și fost lansat: un consorțiu elvețian vrea să finanțeze banca Blank.

Dar asta să o creadă cine o poftí. Noi nu avem timp.

Primirea triumfală i-o vom face așa cum știm noi.

Tipografia ziarului „UNIVERSUL", str. Brezoianu nr. 23—25.

Redactor responsabil: Directorul Depart. Presei și Propagandei din U. N. S. C. R. FLORIN BECESCU.